

Januari 1978

DE STER

Eerste Presidium:

Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:

Ezra Taft Benson
Mark E. Petersen
Delbert L. Stapley
LeGrand Richards
Howard W. Hunter
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson
Boyd K. Packer
Marvin J. Ashton
Bruce R. McConkie
L. Tom Perry
David B. Haight

Adviseurs

Gordon B. Hinckley
Marvin J. Ashton
L. Tom Perry
Marion D. Hanks
James A. Cullimore
Robert D. Hales

Redacteur

kerkelijke tijdschriften

Dean L. Larsen

Redactie

Internationaal Magazines

Larry Hiller, hoofdredacteur
Carol Larson, redactrice
Roger Gylling, designer

Redactie De Ster

George Ph. M. Kraanen
Kerkelijk Vertaalbureau
Mauritsstraat 100
Utrecht
Egon Fecher, Kerknieuws
Porthstr. 5
D-6000 Frankfurt/Main 50
Harry Bohler, layout

Druk

Paul Giese KG
Offenbach/Main

Correspondenten

Ring Den Haag Nederland
J. Thiel
Zendingsgebied
Amsterdam Nederland
F. W. Collé-Sirach
Zendingsgebied
België Antwerpen
D. Taselaar

Abonnementen per kalenderjaar

(Op te geven
via wijk-gemeente)
Fl. 20,- of 300 BF
Citibank Amsterdam 266 041 434
The Church
of Jesus Christ LDS

Januari 1978
78e Jaargang · Nummer 1

Bij de omslag:

*Schets van de profeet Joseph Smith door Ted Henninger,
1977.*

In dit nummer:

*De uitgangspunten van leiderschap bij de jeugd en de
volwassenen. U zult de beschouwingen over leiderschap,
delegeren en volgzzaamheid zeker niet willen missen.*

Inhoudsopgave

Leiden zoals de Heiland leidde

Door Pres. N. Eldon Tanner 1

Volgzzaamheid

Door Roger Merrill 6

Plicht, Uitdaging, Quorum 12

Hoe bereid ik mij voor

Hortense H. Child 16

Nog zeer jong

Door Ruth H. Funk 18

De positie die zij innemen is belangrijk

Door Boyd K. Packer 21

Vijf leiderschapeigenschappen

Door William E. Berrett 23

Sauniatu

Door Brian Kelly 27

Frau Hofmann

Door Elizabeth Lane

Op weg van school naar huis moest Ernst zich bedwingen om niet de bakkerswinkel binnen te gaan, waar het zo heerlijk rook naar appeltjes met kaneel en vers brood. Nog even en hij stond voor de ingang van de flat met vijf verdiepingen,

waar hij samen met zijn vader en moeder en zijn kleine zusje Helga woonde. Uit zijn zak haalde hij een sleutel en hij maakte de buitendeur open. Op weg naar boven vroeg hij zich af wat zij die avond zouden eten.

Zes maanden geleden waren ze van het platte land naar de stad verhuisd. Bij die gelegenheid had zijn moeder op ernstige toon tot hem gezegd: „Ernst, we boffen geweldig met zo'n mooie flat zo dicht bij je vaders werk. Je bent nu een grote jongen, en dus wil ik je wat vragen. *Frau* (mevrouw) Hofmann woont nu al jaren in de flat onder ons. Ze is al oud en we willen haar niet tot last zijn. Daarom moet je in de flat zachtjes lopen en niet rennen of springen of schreeuwen. Helga is nog te klein om het te kunnen begrijpen en dus moet jij ervoor zorgen dat ook zij niet te veel lawaai maakt.”

Ernst had instemmend geknikt en ge-

zegd: „Ik begrijp het. Ik zal erg zachtjes doen.”

En Ernst deed zachtjes. Hij liep altijd op zijn tenen in de flat en praatte heel zachtjes. Wanneer Helga begon te huilen, dan ging hij haar een verhaaltje voorlezen of gaf hij haar wat speelgoed. Soms kwam hij *Frau* Hofmann op de trap tegen. Het was een klein vrouwtje en haar gebogen hoofd en schouders zorgden ervoor dat ze nog kleiner leek. Als hij haar tegenkwam dan knikte hij naar haar en zei hij: „*Guten Tag Frau*,” (Dag mevrouw), waarop zij dan met haar droeve stem heel zachtjes terugzei: „*Guten Tag*.”

Op een dag waren Ernst en Helga alleen thuis, omdat moeder boodschappen aan het doen was. Helga was met haar pop aan het rond dansen, toen zij plotseling over een speelgoedautootje struikelde en met haar hoofdje op de scherpe rand van een houten stoel viel. Ze begon te huilen. Ernst gaf haar een speelgoedlammetje, een boek, een bal, maar niets kon haar troosten. Op haar voorhoofd was een grote rode bult te zien, die steeds groter werd en ze bleef maar huilen.

Daar werd op de deur geklopt. Ernst rende naar de deur en daar stond *Frau* Hofmann met een bezorgde blik op haar gezicht. „Ik heb je moeder weg zien gaan,” zei ze, „en toen ik je zusje zo hoorde huilen, dacht ik bij mezelf: 'Kom', ik zal eens gaan kijken of ik kan helpen.” Helga begon nog harder te huilen. „Ach, arm schaap,” riep *Frau* Hofmann. Ze liep snel naar binnen en nam Helga in haar armen.

Even later kwam moeder thuis. Toen ze binnenkwam zag ze *Frau* Hofmann op de bank zitten, met-naast zich aan de ene kant Helga en aan de andere kant Ernst, die zich allebei heerlijk tegen haar aangevlijd hadden. Helga hield een koude natte doek tegen haar hoofd en beide kinderen luisterden naar een verhaaltje.

Vanaf dat moment liepen Ernst en Helga in hun flat op hun tenen en praatten zij heel zachtjes. Dat deden ze nu niet alleen

uit gehoorzaamheid, maar omdat hun vriendin *Frau Hofmann* misschien aan het rusten was. Soms nodigde *Frau Hofmann* de kinderen bij zich thuis uit, waar zij ze voorlas, of koekjes gaf die ze had gebakken, of zo maar, voor de gezelligheid.

„Moeder,” zei Ernst op een dag, „Waarom kijkt *Frau Hofmann* toch altijd zo treurig? Ik wou dat ik iets kon doen dat haar blij maakte.”

Frau Hofmann heeft een verdrietig leven achter de rug. Ernst. *Herr* (mencer) Ketzler van de overkant heeft me verteld dat haar man en haar zoon vele jaren geleden in de oorlog gesneuveld zijn. Vanaf die tijd is ze altijd alleen geweest. Ik denk dat ze wel vaak erg eenzaam is.” Ernst dacht even na. Toen zei hij: „Toen we hier kwamen wonen, was ik bedroefd, omdat oma niet meeging. Denkt u dat *Frau Hofmann* hier onze oma zou willen zijn?”

„Dat is een geweldig idee, Ernst,” zei moeder met een glimlach.

En zo werd *Frau Hofmann*, oma Hofmann voor Ernst en Helga. Ze lachte en zong liedjes voor hen, maar soms zag Ernst aan haar ogen dat ze weer treurig was en dan was hij ook niet blij meer. Oma Hofmann was binnenkort jarig en Ernst vroeg zich af wat hij voor haar zou kunnen kopen om haar te laten merken hoe veel ze van haar hielden. Iedere dag liep hij na schooltijd langs de winkels op zoek naar een cadeautje, maar hij kon er geen vinden.

De avond voor de verjaardag van oma Hofmann, toen Ernst met zijn moeder aan het afwassen was, werd er op de deur geklopt. Ernst rende naar de voordeur en daar stonden broeder Kendall en broeder Mortenson, de zendelingen die de vorige week voor het eerst op bezoek waren geweest. Deze twee mannen hadden hun zulke prachtige dingen over onze Vader in de hemel en zijn plannen voor al zijn kinderen verteld, dat de vader van Ernst hun toen had gevraagd nog eens terug te komen.

Vader, moeder, Ernst en Helga gingen naar de kamer. Een van de zendelingen sprak een openingsgebed uit en toen begon de andere zending met de les. Ernst luisterde heel aandachtig. Broeder Mortenson liet hun vervolgens een aantal platen van mormoonse tempels zien en zei: „Hier vinden plechtigheden plaats, waardoor het hele gezin niet alleen in dit leven, maar tot in alle eeuwigheid bijeen blijft.” *Wat zou oma Hofmann blij zijn*, dacht Ernst, *als ze zou weten dat ze in de hemel bij haar man en haar zoon zou kunnen zijn*. „Wat gebeurt er als iemand uit het gezin al overleden is?” vroeg Ernst de zendelingen. „Kunnen mensen die overleden zijn weer met hun familie samen zijn?” Broeder Kendall glimlachte.

„Dat is een goede vraag, Ernst, en het antwoord luidt 'ja'. Ook voor deze mensen kan, door waardige leden van de kerk, in de tempel werk worden gedaan.” De les ging verder. Vader en moeder stelden veel vragen en glimlachten en knikten, wanneer zij het antwoord op hun vragen hoorden. Ernst had intussen een geweldig idee gekregen en hij kon bijna niet meer stil blijven zitten.

Toen de les voorbij was, zei vader: „Komt u alstublieft terug. Ik voel dat wat u ons verteld de waarheid is en we willen graag nog meer van u horen.”

Toen de zendelingen weggingen, wrong Ernst zich pijlsnel tussen hen in. Hij nam hun handen in de zijne en trok hen naar zich toe, zodat hij wat in hun oor kon fluisteren. „Kunt u morgen na school alstublieft terugkomen?” fluisterde hij opgewonden. „Dan kunt u onze lieve vriendin, oma Hofmann over het evangelie vertellen. Morgen is ze namelijk jarig en ik wil haar met uw hulp een cadeautje geven, waarvan zij eeuwig zal kunnen genieten.”

Meneer Wasbeer stapte door het bos. Hij had het erg druk gehad, omdat hij de hele nacht op jacht was geweest. Iedere keer liep hij een paar stappen en ging dan op zijn achterpoten zitten, om met zijn slimme oogjes, die achter zijn masker van bont heen en weer schoten, de omgeving in zich op te nemen. Men noemt dit dier wel de gemaskerde, maar omdat hij eruit ziet als een miniatuur-beer en zich ook zo gedraagt noemen de Indianen de wasbeer „Kleine Broer van de Beer.“

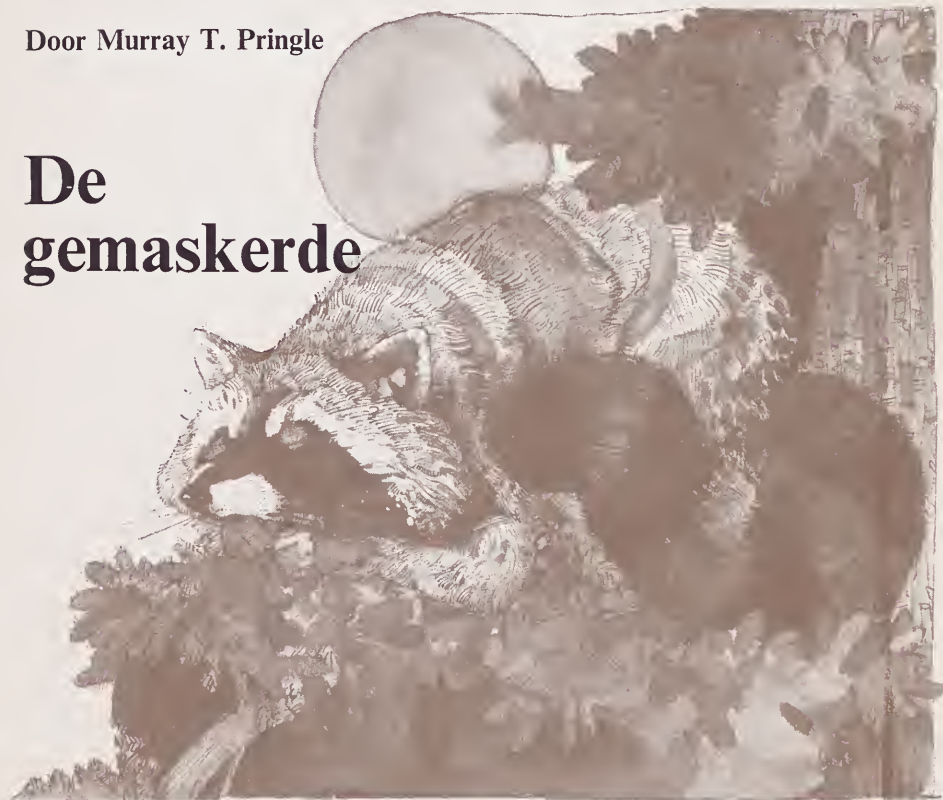
Het wasbeertje bewoog zijn zwarte neus kieskeurig op en neer en onderzocht iedere geur die de wind met

zich meebracht. De kleine jager bleef weer even staan en pakte toen met zijn klauwtjes die eruit zagen als handen heel handig een takje op. Hij besnuffelde het van alle kanten, om te zien of het nog nieuws uit zijn wereld bevatte. Toen liet hij het takje vallen alsof het een oude krant was die hij helemaal had uitgelezen en vervolgde zijn weg.

Kort voor de dageraad aanbrak, bereikte de gemaskerde zijn huis dat in een boom was gebouwd. Hij keek om zich heen en klom vervolgens de boom in. Op weg naar zijn hoge schuilplaats in de kruin van de boom, bleef het dier even stilstaan

Door Murray T. Pringle

De gemaskerde

bij een gat in de stam, waar hij werd begroet door een aantal schrille piepstemmetjes. Nadat hij had vastgesteld dat zijn gezin het goed maakte, klom hij nog verder omhoog.

Ten slotte kwam hij bij een plaats, waar een aantal kleine takken zich naar alle kanten uitspreidden, zodat er een soort wiel met spaken rond de „as“ van de stam ontstond. Op dit zorgvuldig uitgekozen plaatsje sloep hij overdag. Hiervandaan kon hij snel te hulp schieten als zijn gezin hem nodig had. Hoewel hij alles wat om hem heen en beneden hem gebeurde goed kon zien, was Meneer Wasbeer zelf niet te zien. Bijna de gehele stam ging schuil onder zijn logge lichaam en het dikke dek van bladeren tussen zijn schuilplaats en de grond beschermde hem tegen nieuwsgierige blikken. Zelfs van dichtbij konden, dankzij zijn gestreepte vacht, alleen de scherpste ogen hem ontdekken. De dag ging

voorbij, het werd schemerig. De dagdieren trokken zich terug en de nachtdieren kwamen te voorschijn. De jonge wasbeertjes die wel zin hadden in het nachtelijk avontuur waren al op, en vochten en speelden met elkaar op de dikke tak die als veranda diende.

Na een poosje kwam de Kleine Broer van de Beer van zijn uitkijkpost naar hen toe. Ma Wasbeer en de kleine wasbeertjes klommen achter hem aan naar beneden. De vier wasberen gingen het bos in. Pa Wasbeer liep voorop en Ma Wasbeer sloot de rij. Onderweg snuffelden ze aan alles wat ze tegenkwamen en betastten ze zenuwachtig alles dat binnen hun bereik lag. Bij een vijver hield het gezelschap stil en hier spatten zij met hun pootjes in de modder en het water rond. Een onvoorzichtige kikker waagde zich te dichtbij en werd onmiddellijk door Ma Wasbeer gevangen. De

kleintjes waren laaggroeiende bramen aan het verzamelen, die ze in het water wasten. Nadat Ma Wasbeer ze had bekeken en had laten weten dat ze ze konden eten, verslonden de kleintjes de vruchten gretig.

Met een zacht, aanhoudend gejack riep de gemaskerde zijn gezinsleden weer bij elkaar, waarna het gezelschap weer op weg ging, langs de oever van de vijver, tot zij bij een maisveld kwamen. Het mais was rijp en zacht en de gestreepte bandieten trokken de kolven van de stengels af en stampten de kolf vervolgens los. Zij gingen zeer systematisch te werk en ontdeden iedere kolf van het omhulsel, waarna zij de kolf naar de vijver brachten om haar grondig te wassen.

Pas nadat de maiskolf met modder bedekt was, kon zij gegeten worden. Dit eetfestijn ging gepaard met tevreden gegrom en gejack en duurde voort totdat het veld aan één kant één ravage was. Ten slotte liet Pa Wasbeer weten dat het tijd was om te vertrekken.

Omdat hij voorzichtig was en alle bosgewoonten kende, nam de gemaskerde niet dezelfde weg terug. In plaats daarvan bracht hij zijn gezin naar de eerste de beste eik aan de overzijde van de vijver. Deze eik vormde met zijn wijduitstaande takken een soort hangbrug die toegang gaf tot het bos. Het kroost volgde trouw en probeerde zoveel mogelijk het spoor van hun vader aan te houden, bedacht op mogelijke bewegingen die zouden kunnen duiden op de aanwezigheid van een onvoorzichtige mot of kever. Hun buikjes waren wel vol, maar zo'n hapje kon er altijd nog wel bij.

Plotseling bleef Pa Wasbeer staan, omdat zijn gevoelige neus hem vertelde dat er iets aan de hand was. Hij hoorde vaag het gezoem van bijen en zijn neus ging opgewonden heen en weer, toen hij de verleidelijke geur van honing rook.

De kleine beertjes dwongen hem tot een beslissing. Ook zij hadden de honing geroken en uit hun gretige gepiep en hun opwinding kon hij opmaken dat hij wel kon zeggen dat ze gewoon door moesten lopen, maar dat dit geen enkele zin had, zolang ze de verleidelijke, zoete honinglucht roken.

Ze waren bijna bij de bijenkorf, toen er plotseling een schril gekrijs vanaf een tak klonk. Een rode eekhoorn was juist in zijn zomerverblijf wakker geworden en sloeg nu, als aartsvijand van de wasbeer, alarm om aan te geven dat de gestreepte rovers in de buurt waren.

De eekhoorn ging door met zijn boze gekrijs en lette even niet op zijn

vijand. Pa Wasbeer stak voorzichtig zijn poot in een hol in de boom en haalde er een stuk honingraat vol honing uit. Hij liet het snel op de grond vallen, waar Ma Wasbeer en de kleine beertjes de lekkernij verorberden.

De boze bijen zwermde om de Kleine Broer van de Beer en probeerden hem in zijn ogen, zijn oren en op zijn neus te prikken, daar hij op die plaatsen niet van vacht was voorzien, ondertussen probeerde de krijsende rode eekhoorn hen weg te krijgen. Toch slaagde Meneer Wasbeer erin nog twee stukken honingraat los te trekken, voor hij moest vluchten.

De rode eekhoorn ging al krijsend achter hem aan en sprong van de ene boom in de andere. Plotseling weerklonk boven het boze gekrijs van de eekhoorn uit een opgewonden gebelf. De schrik sloeg de gemaskerde om het hart. Hij wist bij wie dit geluid hoorde. Verleden jaar hadden die twee honden hem bijna te pakken gekregen. Maar toen was hij alleen geweest en had hij weten te ontsnappen. Nu had hij zijn gezin bij zich!

Even later sprongen twee jachthonden uit het kreupelhout te voorschijn, en het scheelde niet veel of zij hadden Ma Wasbeer en de kleintjes, die zo druk met de honing bezig waren dat zij geen enkel gevaar vermoedden, te pakken. Het enige waar Pa Wasbeer aan dacht was zijn gezin te redden en dus probeerde hij de honden naar zich toe te lokken. Luid jankend en onder veel lawaai klom hij naar beneden tot een meter

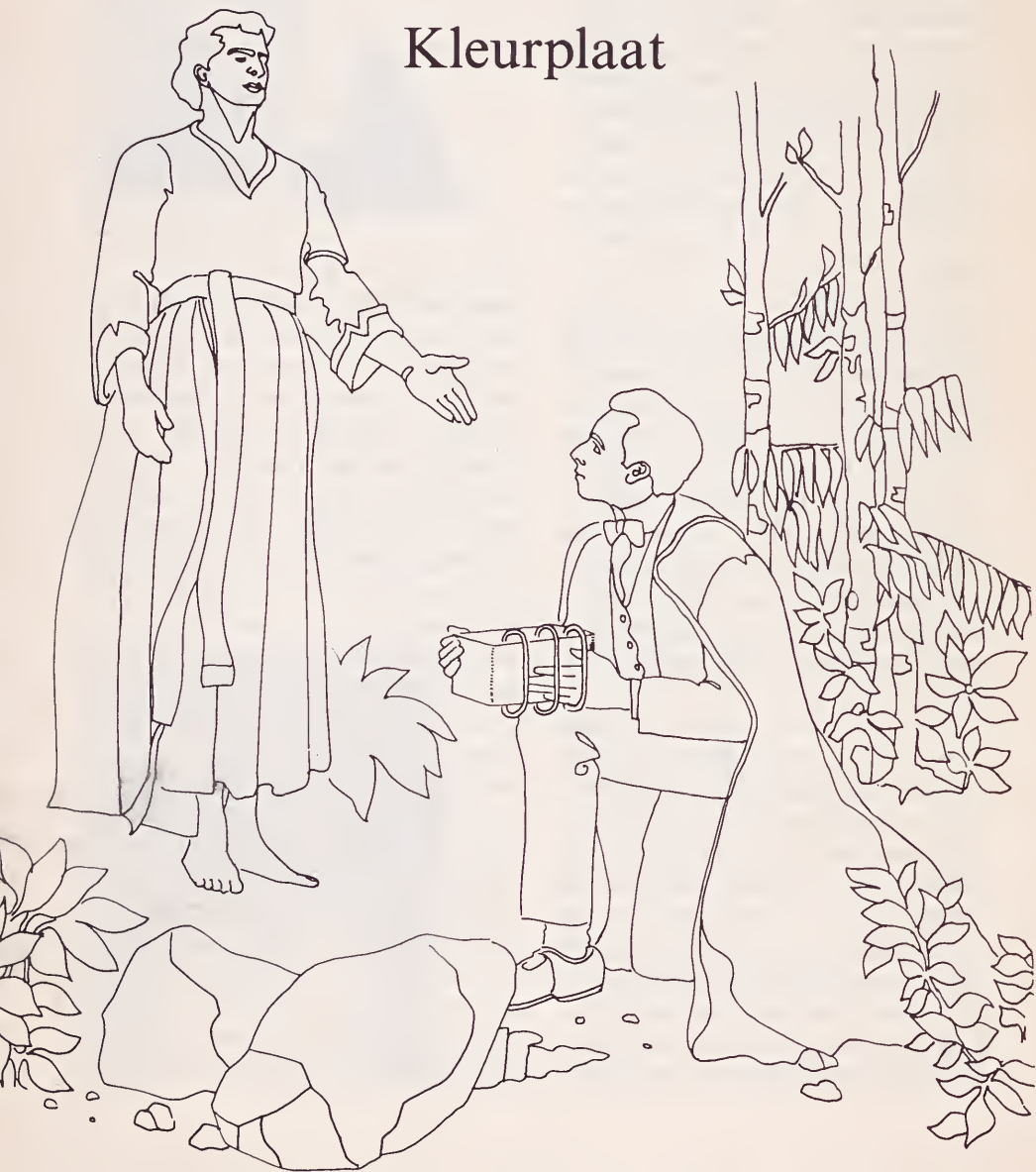

boven de grond. De honden waren woedend en stonden verbluft over deze brutale gestreepte wasbeer. Ze sprongen en sloegen hun klauwen uit naar de boom om de wasbeer te pakken. Intussen konden Ma Wasbeer en de kleintjes onopgemerkt in het struikgewas verdwijnen. Op de een of andere manier slaagde de gemaskerde erin buiten het bereik van de honden te blijven, door geregeld langs de stam naar boven of naar beneden te schuiven. Maar de honden waren er zo zeker van dat ze hem te pakken zouden krijgen dat ze bleven janken en springen. En dat was precies wat de wasbeer wilde. Hun opgewonden luidruchtige gedrag trok de aandacht van de bijen die nog steeds op zoek waren naar degenen die hun bijenkorf geplunderd had. In de veronderstelling dat de honden de schuldigen waren, vielen de bijen aan. Kreten van opwinding veranderden in kreten van pijn en angst, terwijl de honden

naar huis renden, door de boze bijen achtervolgd. De gemaskerde klom uit de boom en verdween in de struiken, luid jankend en piepend om de aandacht van zijn gezin te

trekken. Toen het hele gezin weer bij elkaar was, bracht Pa Wasbeer hen door de toppen van de bomen naar een nieuw huis.

Kleurplaat

Boodschap van het Eerste Presidium

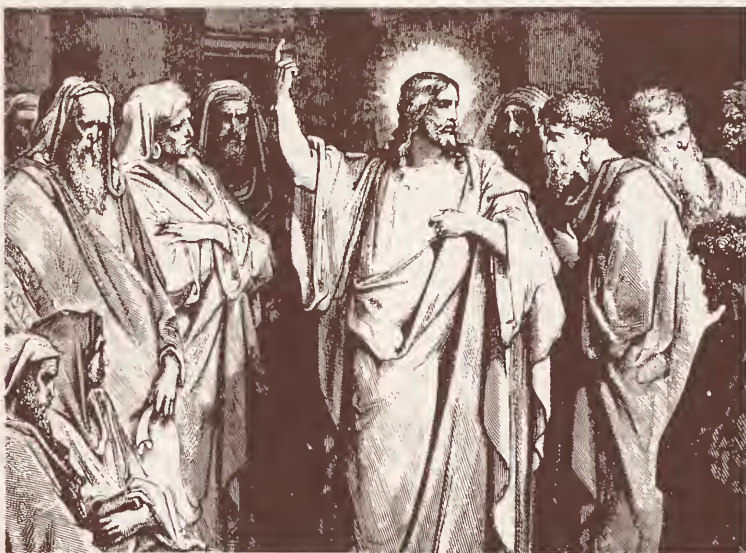
Om een succesvol leider of leerkracht te zijn (ik zal deze twee uitdrukkingen door elkaar gebruiken) in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, is het belangrijk dat een ieder ten volle begrijpt dat hij een geestelijk kind van God is en dat degenen die hij leidt ook geestelijke kinderen van God zijn. Het is ook belangrijk dat degenen die hij leidt weten en begrijpen dat *zij* geestelijke kinderen van God zijn, en inzien welk een belangrijke rol dit besef in hun leven speelt. Zij moeten zich ervan bewust zijn, dat God in hen geïnteresseerd is, dat het zijn wens is dat zij leven zoals zij behoren te leven, en dat Hij bereid is hun gebeden te verhoren en hen, waar mogelijk, te helpen als zij maar willen luisteren.

Iemand heeft eens gezegd, dat leiderschap een zekere stoutmoedigheid inhoudt. Het is in wezen een kwestie van voorop durven gaan, de eerste zijn; staan voor de menigte — de gemeente, het eenvoudige publiek dat uit duizenden toehoorders bestaat, of voor de scherpe blik van een enkele twijfelaar. Iedereen is een leider of beïnvloedt anderen, zelfs al is hij er zich niet van bewust. De vraag is: Wat voor leider zal hij zijn? Wat voor invloed zal hij hebben?

Ieder mens moet zelf beslissen wat voor leider hij zal zijn. Hij zou zich vast moeten voornemen zo'n leider te zijn dat hij kan zeggen zoals Jezus gezegd heeft: „Kom volg mij“ en „Doe wat je mij ziet doen“, in het besef dat hij zijn volgelingen op het pad der waarheid en gerech-

Leiden zoals de Heiland leidde

Door President N. Eldon Tanner
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

tigheid leidt. Dit moet het doel van iedere leider zijn.

Wanneer wij willen leiden zoals Jezus dit deed, dan worden wij met vele uitdagingen geconfronteerd. Om deze uitdagingen het hoofd te kunnen bieden dienen wij allereerst te beseffen, dat Christus het volmaakte beeld is van een goed leider, en naarmate wij meer en meer de Schriften, het verslag van zijn leven en zijn leringen bestuderen, wordt het ons steeds duidelijker dat de Schriften één groot voorbeeld van goddelijk leiderschap zijn. Om te kunnen leiden zoals Hij leidde, is het belangrijk dat wij de Schriften onderzoeken en begrijpen en ze in ons leven toepassen. Volgens Nefi moeten wij alle schriftuur op onszelf toepassen. (Zie 1 Nephi 19:23.) De Heer zei dat wij moeten leven „bij ieder woord, dat de mond Gods uitgaat.“ (Zie LV 84:44.)

In 3 Nephi lezen wij:

„En gezegend zijn allen, die om Mijns naams wil worden vervolgd, want hunner is het koninkrijk der hemelen.

En gezegend zijt gij, wanneer men u zal smaden en vervolgen, en ligende allerlei kwaad tegen u zal spreken om Mijnentwil;

Want gij zult grote vreugde hebben, en u uitermate verblijden, want uw loon in de hemel zal groot zijn; want aldus heeft men de profeten vervolgd, die vóór u hebben geleefd.

Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: U is door Mij gegeven het zout der aarde te zijn; maar wanneer het zout smakeloos wordt, waarmede zal de aarde worden gezouten? Het zout deugt van die tijd af nergens meer voor dan om weggeworpen en door de mensen vertreden te worden.

En ziet, Ik heb u de wet en de geboden Mijns Vaders gegeven, dat gij in Mij zult geloven, en dat gij u van uw zonden zult bekeren, en met een gebroken hart en een verslagen geest tot Mij komen. Ziet

gij hebt de geboden voor u, en de wet is vervuld.

Komt daarom tot Mij, en wordt zalig; want voorwaar zeg Ik u, dat, tenzij gij mijn geboden zult onderhouden, die Ik u thans heb gegeven, gij geenszins het koninkrijk der hemelen zult binnengaan. (3 Nephi 12:10-13, 19, 20.)

Toen Christus op aarde kwam om de mensheid te verlossen, opdat zij terug zouden mogen keren tot hun Vader in de hemel, heeft Hij niet gezegd: „Deze gehoorzaam ik wel, maar die niet.“ Hij heeft over de geboden niet gezegd: „Die zal Ik wel onderhouden, maar deze niet.“ Ondanks alles wat Hij meemaakte, ondanks alle pijn en lijden in de hof van Getsemane, volhardde Hij tot het einde en gaf zijn leven opdat de mens de onsterfelijkheid en het eeuwige leven zou verwerven.

Het is zo belangrijk dat wij de geboden van God leren gehoorzamen en onderhouden. Men heeft gezegd dat gehoorzaamheid niet een eigenschap van een slaaf is, maar dat het een van de beste eigenschappen van een leider is.

Sommige mensen worden geen grote leiders omdat zij nooit geleerd hebben instructies op te volgen; zelfs de leringen van Christus niet. Om derhalve te leiden zoals Christus dat deed, moeten wij eerst leren Christus te volgen zoals Hij zijn Vader in de hemel volgde. Wij moeten de eeuwige doelen, die ik eerder vermeldde, voor ogen houden en als geestelijke kinderen van God hoe langer hoe meer worden als Hij, totdat wij volmaakt zijn. Laten wij niet alleen in Christus geloven, laten wij Hem volgen. Laten wij Hem aanbidden en zijn leringen altijd gehoorzamen.

Toen Joseph Smith gevraagd werd hoe hij zijn volk zo goed leidde, antwoordde hij: „Ik onderwijs hun de juiste beginsselen en zij leiden zichzelf.“ (*Journal of Discourses*, hoofdstuk 10, blz. 57.) Dit is het wezen van het leiderschap van de Heer, en het houdt in dat wij zeker

moeten weten dat wij de juiste begin-selen onderwijzen en dat wij een getuigenis en een goed begrip van het evangelie hebben. Inzicht in de beginselen van het evangelie laat oneindig meer vrijheid en ontplooiing toe dan alleen een training in werkmethodes.

Een leider in de kerk is ook leraar, en een van de belangrijkste middelen in het onderwijs is het voorbeeld, het middel dat Christus altijd gebruikte. Hoewel wij er ons misschien niet van bewust zijn, is wat wij door voorbeeld onderwijzen veel overtuigender dan hetgeen wij door regels en voorschriften onderwijzen, en het maakt ook een blijvender indruk op degenen die met het voorbeeld werd geconfronteerd.

Om een doeltreffende leider of leraar te zijn moet men liefde tonen en daadwerkelijk liefde voelen voor de persoon die men tracht te onderwijzen. Geen kracht motiveert zo sterk als de kracht van de liefde. Christus had iedereen lief — de zwakke, de zondaar, de rechtvaardige. Soms zijn zij die het meest liefde nodig hebben, juist degenen die dat het minst schijnen te verdienen. Hoewel wij het misschien niet op prijs stellen of goedkeuren wat iemand doet, moeten wij toch liefde tonen voor de persoon zelf. In zo'n geval heeft de leider geduld en begrip nodig. Hij kan niet altijd haastig handelen, en hij moet nooit te fel reageren. Niet iedereen kan zijn tempo aanhouden. President Joseph F. Smith heeft gezegd:

„Bij de leiders zijn ongemotiveerd ongeduld en een pessimistische geest welhaast onvergeeflijke eigenschappen, en er is vaak even veel moed voor nodig om te wachten als om te handelen. Het is dus te hopen dat de leiders van het volk van God, en het volk zelf, niet het gevoel zullen hebben dat zij onmiddellijk een oplossing moeten weten voor iedere voorkomende kwestie die de gelijkmatige gang van hun leven verstoort. (*Evangelieleer*, blz. 154).

Een zeer belangrijk onderdeel van het leiderschap is het delegeren. Degene aan wie gedelegeerd wordt, moet een zinvol rentmeesterschap ontvangen. De toewijzing van het rentmeesterschap is de plicht van de leider. Ieder mens moet het hem toegewezen rentmeesterschap accepteren en zijn plichten vervullen zoals hem geleerd is. Hij moet het gezag ontvangen en de verantwoordelijkheid. Naar verluidt, heeft Socrates (Grieks Wijsgeer 470-399 v.Chr.) gezegd: „Welke plicht gij mij ook toewijst, liever zou ik duizend maal sterven dan deze niet nakomen.“

Een leider moet nooit proberen het werk te doen dat hij aan een ander heeft opgedragen. Zoals president Lee eens zei: „Laat hen alles doen wat binnen hun macht ligt, blijf op de achtergrond, en leer hun *hoe* ze het moeten doen. Ik geloof dat daarin het geheim van de groei ligt; iemand de verantwoordelijkheid geven en vervolgens leren *hoe* hij die verantwoordelijkheid moet *dragen*. - Geef ze de vrijheid hun taak te vervullen. Bekritiseer hen nooit, prijs succes en moedig inspanning aan. Wij moeten iedereen doordringen van het belang van zijn roeping. Een leider mag nooit iemand zijn die „baas“ genoemd wordt of gezien wordt als de baas. Het dient iemand te zijn die midden tussen het volk staat zoals de Heiland leerde. Hij zei: „Wie de grootste onder u is, zal uw dienaar zijn.“ (Matteüs 23:11.) en Hij gaf ons het goede voorbeeld toen Hij de voeten van zijn discipelen waste. Hij zei ook: „Al wie zichzelf zal verhogen, zal vernederd worden en al wie zichzelf zal vernederen, zal verhoogd worden.“ (Matteüs 23:12.)

Ik herinner mij dat president Grant vaak heeft gezegd dat hij nooit iemand iets opdroeg, waartoe hijzelf niet bereid was. Een goed leider stelt belang in het welzijn van zijn volgelingen of degenen wiens dienaar hij is. Als minister van de provincie Alberta in Canada moest ik vele moeilijke besluiten nemen. Ik vroeg

mij altijd af: „Wat is het beste voor de provincie, voor de mensen die ermee te maken hebben en voor de werknemers van het ministerie?” Ik besprak de problemen ook met de leiders van de verschillende afdelingen van het ministerie, vooral degenen die er rechtstreeks bij betrokken waren, en gaf ze het gevoel dat zij ook tenminste een deel van de verantwoordelijkheid op zich namen, waarna ik altijd tot de Heer ging om leiding te vragen en deze ook kreeg, en in staat was beslissingen te nemen, die ik anders niet had kunnen nemen.

Als leiders moeten wij beseffen, dat de Heer heeft gezegd: „Dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.“ (Mozes 1:39.)

Hij heeft ook gezegd: „Daarom, aangezien gij zaakwaarnemers zijt, hebt gij opdracht van de Heer, en wat gij ook doet volgens de wil des Heren, is de zaak des Heren.“ (LV 64:29.)

Ja, als leiders hebben wij inderdaad een opdracht van de Heer en moeten wij de grootst mogelijke aandacht schenken aan de persoonlijke groei van ieder mens, door het onderwijzen van de juiste beginselen en door deze mens ertoe te brengen zich voor te bereiden op de onsterfelijkheid en het eeuwige leven. Dit moeten wij doen door een voorbeeld te stellen en regels te geven, waarna wij bereid zijn hem te helpen en te steunen in zijn streven. Wij moeten hem echter zijn eigen beslissingen laten nemen en zijn eigen leven laten leiden volgens de vrije wil die hij heeft ontvangen.

Laten wij gedenken wat de Heer tot Joseph Smith met betrekking tot het rentmeesterschap heeft gezegd: „Want door de Here wordt van iedere rentmeester vereist, dat hij zowel gedurende het leven als in de eeuwigheid rekenschap geeft van zijn rentmeesterschap.“ (LV 72:3.)

Wanneer een leider iemand een opdracht geeft, moet deze opdracht duidelij-

lijk begrepen worden, moet duidelijk worden aangegeven tot hoever de verantwoordelijkheid strekt, en moet de persoon in kwestie vervolgens vrij zijn om te handelen en de opdracht uit te voeren. Bovendien moet er op een bepaald tijdstip voor vorderingen of voltooiing van de taak worden gerapporteerd. Men moet altijd rekenschap afleggen tegenover de leider, en de leider moet ook eisen dat er rekenschap wordt afgelegd.

In de kerk biedt het persoonlijk onderhoud de beste mogelijkheden voor het afleggen van verantwoordelijkheid. Wanneer de verhouding tussen de leider en de persoon die rekenschap aflegt is zoals deze zijn moet, kan het een rijke ervaring voor beiden zijn, wanneer de mogelijkheid bestaat zichzelf te evalueren, en wanneer de communicatie open en opbouwend is. Het is een ideale gelegenheid om hulp en steun te bieden en te ontvangen.

Mijn ervaringen zowel in de regering en de zakenwereld als in de kerk onderschrijven mijn stelling dat het van groot belang is, dat men op de juiste manier gezag delegeert, dat men de mensen goed begeleidt en ervoor zorgt dat er rekenschap wordt afgelegd van de verrichtte taak.

Er zijn zeven stadions te onderscheiden die Jezus „doorliep“ bij het delegeren:

1) De kerk die Jezus oprichtte steunde als het ware op een geraamte van gedelegeerd gezag.

2) Wanneer Jezus delegeerde deed Hij het niet voorkomen alsof de toegewezen taak gemakkelijk was, maar zorgde Hij ervoor dat de taak opwindend en uitdagend leek.

3) Jezus zorgde ervoor, dat degenen die een taak toegewezen kregen hun plichten kenden en ten volle begrepen.

4) Jezus gaf de gedelegeerden zijn volle vertrouwen, evenals zijn Vader Hem had gegeven.

5) Jezus bleef loyaal tegenover degenen

die Hij geroepen had en verwachtte dat zij loyaal tegenover Hem stonden.

6) Jezus verwachtte veel van degenen aan wie Hij verantwoordelijkheid delegerde en was bereid zelf veel te geven.

7) Jezus leerde dat hij die leidt, de vorderingen van degenen aan wie verantwoordelijkheid gedelegeerd is moet volgen en moet verwachten dat er rekschap afgelegd wordt, om dan in een geest van liefde te prijzen of te berispen waar dit nodig is.

Wij kunnen slechts groot worden als wij het voorbeeld van Christus volgen. Om een groot leider te kunnen zijn, moet men het volgende doen:

1) Onze Heiland zien als het volmaakte voorbeeld van leiderschap.

2) De taak van leraar en dienaar aanvaarden.

3) In de Schriften op zoek gaan naar de juiste beginselen.

4) Bidden om leiding, luisteren en de raad opvolgen.

5) Ieder mens helpen zijn eigen beslissingen te nemen.

6) Ieder mens verantwoordelijk stellen voor zijn werk.

7) Voldoende waardering tonen.

8) Zelf het goede voorbeeld geven en zorgen dat dit in overeenstemming is met dat wat hij onderwijst.

9) Luisteren naar de stem van de president van de kerk, die een profeet van God is, en zijn voorbeeld en raadgevingen opvolgen.

Volgzaamheid

Door Roger Merrill

Hier kwam hij nadenken, peinen, bidden. Het silhouet van de president die langzaam heen en weer schommelde in zijn tuinstoel, tekende zich duidelijk af tegen het rood van de zonsondergang. Vanaf de achterveranda van het zendingshuis had hij een schitterend uitzicht over de stad die aan zijn voeten lag, maar hij merkte het nauwelijks omdat hij dacht aan de duizenden die nog steeds in onwetendheid hongerden naar de waarheid.

Nu het einde van broeder Cardons zen-

ding in zicht kwam, over twee weken zou hij vertrekken, zou hij een nieuwe assistent moeten zien te vinden. Wie van de 120 zendelingen zou hij roepen? Een voor een ging hij de zoneleiders na. Bij één zending bleef hij even stilstaan en dacht: „In menig opzicht is hij de meest ervaren en bekwaamste van al mijn leiders. Zijn district volgt hem goed, maar hij is ook de bron van veel van mijn problemen. Soms begint hij aan een nieuwe taak (en doet het goed), maar dan laat hij mij niet weten wat hij gedaan

heeft. Ik sta altijd voor verrassingen, en moet mijn plannen wijzigen. Ik vraag hem iets te doen maar hij houdt zich nooit aan zijn opdracht. Hij doet wat hij denkt dat gedaan moet worden en probeert mij er dan van te overtuigen dat dat in de gegeven omstandigheden de enig juiste handelwijze was. Ik heb deze zaken met hem besproken, maar hij schijnt mijn oordeel niet te willen aanvaarden. Neen, ik geloof dat ik beter een andere naam aan de Heer kan voorleggen.“

Al te vaak schiet een talentvolle leider tekort omdat hij een slechte volgeling is. Na enige tijd vraagt die leider zich dan af waarom hij nooit ten volle vertrouwd schijnt te worden en waarom zijn suggesties op steeds meer weerstand van zijn leiders stuiten. Het vermogen om vertrouwen en invloed te winnen vanuit de positie van een dienaar is een zeer belangrijk onderdeel van het leiderschap, en toch wordt het steeds over het hoofd gezien bij de training van een leider.

De Schriften bevatten veel waardevolle lessen over hoe wij beter kunnen volgen en het vertrouwen van onze leiders kunnen winnen. De ontwikkeling van een groot volger wordt beschreven in enkele boeiende verzen in het boek Ether. Wanneer de broeder van Jared wordt vermeld, denken wij aan de sterke, trouwe en krachtige leider van de Jaredieten. Nu blijkt echter, dat deze grote eigenschappen niet zo maar verleend werden, maar over een langere tijd ontwikkeld werden en gestaald werden door beproevingen. Sla uw Boek van Mormon op bij Ether, hoofdstuk 2, te beginnen bij vers 14 waar staat: „En aan het einde van vier jaren kwam de Here wederom tot de broeder van Jared, en Hij stond in een wolk en sprak met hem. En de Here sprak drie uren lang met de broeder van Jared, en bestrafte hem, omdat hij niet indachtig was de naam des Heren aan te roepen.“

Er bestaat een grote tegenstelling tussen de man die berispt werd door de Heer omdat hij vergat te bidden en de man waarvan de Heer zegt in Ether, hoofd-

stuk 3, vers 9: „En nimmer is er een mens tot Mij gekomen met zulk buitengewoon groot geloof, zoals gij.“ Welke gebeurtenissen in het leven van de broeder van Jared hebben deze grote verandering en ontwikkeling teweeggebracht? In de tussenliggende verzen treffen wij een aantal zeer betekenisvolle en belangrijke beginselen aan.

Het grote karakter van de broeder van Jared blijkt uit het feit, dat hij zich bekeerde van het kwaad dat hij bedreven had en de naam des Heren aanriep voor zijn broederen die bij hem waren, nadat de Heer hem berispt had. (Ether 2:15.) Deze nederige reactie op de goddelijke berisping is een teken van grootheid.

Hij nam één belangrijk besluit dat hem zou helpen een geslaagd leider te worden en dat was de Heer te volgen door Hem onvoorwaardelijk te gehoorzamen. De Heer gaf de broeder van Jared toen de opdracht om schepen te bouwen. Hij doorstond deze beproeving met goed gevolg, omdat hij de instructies precies opvolgde. (Zie Ether 2:16, 17.)

Tijdens de bouw van de boten deed zich een probleem voor en dus ging hij naar de Heer en vroeg wat hij moest doen: „O Here, ik heb het werk volbracht, dat Gij mij hebt geboden, en ik heb de boten gebouwd, zoals Gij mij hebt aangegeven.

... Zie o Here, wilt Gij ons dit grote water in duisternis laten oversteken?“ (Ether 2:18, 22.)

In zijn oneindige wijsheid had de Heer ongetwijfeld een groot aantal oplossingen voor dat probleem, maar het doel van de Heer is „de onsterfelijkheid en het eeuwig leven van de mens tot stand te brengen“ (Mozes 1:39), en daarom wilde Hij het geloof en de ijver van deze gewillige dienaar helpen ontwikkelen. Om dit te bereiken somde de Heer enkele dingen op die het probleem *niet* zouden oplossen en liet het toen over aan de broeder van Jared om een voorstel te doen.

„Wat wilt gij daarom, dat ik voor U zal bereiden, opdat gij licht moogt hebben, wanneer gij in de diepten der zee zijt verzwolgen?“ (Ether 2:25.)

Hoe lang het duurde, of wat de broeder van Jared doormaakte voordat hij dit besluit nam weten wij niet; er wordt slechts vermeld dat hij naar de berg Shelem ging en dat hij uit een rots 16 kleine stenen nam. Blijkbaar was dit creatieve voorstel aanvaardbaar voor de Heer, want Hij raakte deze stenen aan met zijn vinger. Tijdens deze geweldige gebeurtenis zei de Heer: „Nimmer is er een mens tot Mij gekomen met zulk buitengewoon groot geloof zoals gij.“ (Ether 3:9.)

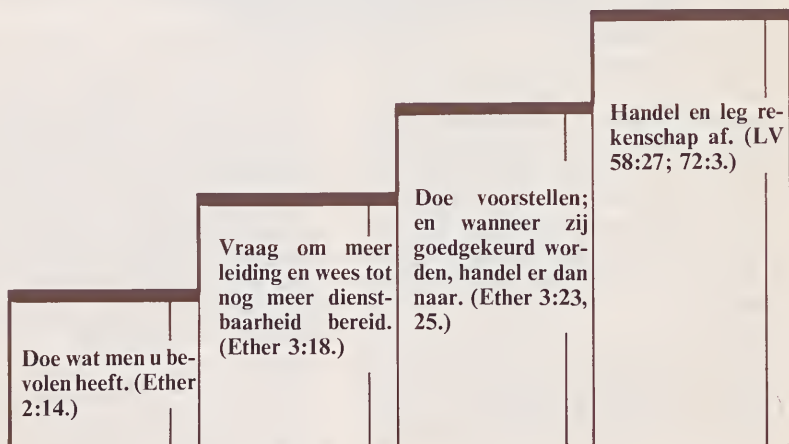
Welke stadions doorliep de broeder van Jared om een goed volgeling te worden; Ten eerste was hij bereid te doen wat hem opgedragen werd, zoals bij voorbeeld het bouwen van de boten. Ten tweede, gaf hij aan dat hij bereid was vooruitgang te maken en te werken door de Heer om meer licht te vragen. Ten derde, accepteerde hij de opdracht om na te denken, een plan uit te werken en een voorstel aan de Heer te doen.

Wanneer iemand dit punt bereikt heeft is hij gereed om alleen verder te gaan en van tijd tot tijd rapport uit te brengen. Dit is het soort volgzzaamheid dat in afdeling 58 van de Leer en Verbonden wordt beschreven, waar wij de opdracht krijgen uit eigen vrije wil vele dingen te doen die tot gerechtigheid leiden. Dit soort volgzzaamheid vond ook plaats bij

het scheppen van de wereld. Het werk werd toen verricht in zeven scheppingsperiodes en er werd rekenschap afgelegd aan het einde van elke periode. De stadions van volgzzaamheid worden hier weergegeven!

Waar staat u als opvolger? Proberen uw leiders altijd u te laten doen wat u opgedragen is? Hebt u zoveel vooruitgang gemaakt dat u wel eens vraagt wat u meer kunt doen dan het minimum dat van u geëist wordt? Of bent u zelfs gevorderd tot het punt waar u probeert vast te stellen wat nodig is en vervolgens voorstellen doet? Of bent u zover gevorderd dat u zelfstandig kunt handelen en van tijd tot tijd rapport uitbrengt?

Het schijnt dat deze stadions, evenals alle dingen in het evangelie regel voor regel geleerd moeten worden. Vaak wordt de volgorde van de stadions omgedraaid. Men wil zelfstandig handelen, maar men heeft nog niet aangetoond dat men kan doen wat opgedragen is, men heeft nog niet aangetoond dat men wil vragen en luisteren, en men heeft nog niet veel voorstellen gedaan die onze leiders kunnen aanvaarden. In staat te zijn zelfstandig te handelen, en van tijd tot tijd rapport uit te brengen, is volgen op een niveau dat voorbehouden

is aan degenen die zich door hun prestaties van het vertrouwen van hun leiders hebben weten te verzekeren. Een leider kan een volger slechts grotere vrijheid geven wanneer hij vertrouwen heeft in diens bekwaamheid. De eerder genoemde zending had die eigenschappen niet ontwikkeld. Hij volgde de instructies niet op en handelde zelfstandig zonder eerst het vertrouwen van zijn leiders te winnen. Hij bracht ook geen rapport uit. Het boeiende verhaal van Ammon en de zonen van Mosiah brengt dezelfde beginselen naar voren. Nadat zij zich bekeerd hadden en het aanbod om koning te worden hadden verworpen, kregen de zonen van Mosiah ten slotte toestemming om op zending te gaan naar de goddeloze en wrede Lamaniëten. Op zijn nederig gebed tot de Heer, kreeg Mosiah van de Heer de belofte dat zijn zonen tot hem terug zouden keren. Dat zij deze zegening waardig waren staat vermeld in Alma, hoofdstuk 17, vers 2 en 3, waar geschreven staat:

„Want zij waren mannen van gezond verstand en zij hadden de Schriften ijverig onderzocht, opdat zij het woord Gods mochten weten.

Maar dit is niet alles: zij hadden veel gebeden en gevast; daarom hadden zij de geest der profetie en de geest der openbaring, en wanneer zij leerden, leerden zij met kracht en gezag van God.“

De zonen van Mosiah, mannen van God, vatten dus, gedreven door liefde het plan op het woord van God te brengen aan een goddeloos en wreed volk. Nadat zij uit elkaar gegaan waren, kwam Ammon in het land van koning Lamoni. De Schriften vertellen dat het de gewoonte was van de Lamaniëten om rondzwervende Nefieten gevangen te nemen en hen voor hun koning te brengen, waarna zij volgens de wens van de koning, al naar gelang de stemming waarin hij verkeerde, werden gedood, gevangen gehouden, in de gevangenis geworpen of het land uitgezet, zoals geschreven staat in vers 20. Dit zou

betekenen dat eerdere pogingen van de Nefieten om de Lamaniëten te bekeren geen succes hadden gehad. Toen Ammon voor de koning gebracht werd begon hij niet direct te prediken of te vertellen dat hij gekomen was om hem en zijn arme goddeloze en wrede volk te redden. Ammon vroeg slechts of hij in het land kon blijven. „Ja ik verlang een tijdlang onder dit volk te wonen, ja, misschien tot de dag mijns doods.“ (Alma 17:23.) Dit was een andere benadering! Blijkbaar deed dit de koning veel genoegen en hij bood hem zelfs een van zijn dochters tot vrouw aan. Ammon zorgde er voor dat hij de koning niet krenkte, en wees het aanbod kalm van de hand met de volgende woorden: „Nee, maar ik zal uw dienstknecht zijn.“ (Alma 17:25.) Dit was interessant, iemand die vrijwillig dienstknecht wilde worden, terwijl het een plaatselijk gebruik was om de verliezers van een veldslag tot dienstknecht te maken. Blijkbaar wist Ammon dat hij deze grote natie het beste kon leiden vanuit de positie van een dienstknecht.

De Schriften melden, dat hij nadat hij drie dagen in dienst van de koning was geweest, naar de wateren van Sebus ging. Daar doodde hij enkele van degenen die de kudden van de koning wilden verspreiden en anderen sloeg hij de arm af. De koning was verbaasd toen hij dit hoorde en was blijkbaar nog meer verbaasd, toen hij hoorde dat Ammon niet naar hem toe gekomen was om door hem geprezen te worden voor zijn daden, maar bezig was zijn wagen gereed te maken.

„Toen koning Lamoni hoorde, dat Ammon bezig was zijn paarden en zijn wagens gereed te maken, was hij nog meer verwonderd over de getrouwheid van Ammon en hij sprak: Zekerlijk, er is niet één onder al mijn knechten zo getrouw geweest als deze man, want hij onthoudt al mijn bevelen en brengt die ten uitvoer“. (Alma 18:10).

Omdat Ammon zo'n goede volger was

en door de Geest werd geleid, won hij het vertrouwen van de koning. De koning liet Ammon halen en wilde weten wat de bron van zijn kracht was en wat hem tot zo'n buitengewoon iemand maakte. Hier komt heel duidelijk naar voren dat Ammon invloed kon uitoefenen door zich dienstbaar te maken.

„En Ammon, die *zeer wijs* en zonder boos opzet was, zeide tot Lamoni: Wilt gij naar mijn woorden luisteren, indien ik U vertel door welke kracht ik deze dingen doe?

De koning antwoordde en zeide tot hem: Ja, ik zal al Uw woorden geloven.“ (Alma 18:22, 23. Cursivering toegevoegd.)

Nú kon Ammon werkelijk invloed uitoefenen. Hij had het vertrouwen van de koning gewonnen, en de koning zou naar hem luisteren als hij hem raad gaf en het evangelie uitlegde. Later werd het hele hof van koning Lamoni en het merendeel der Lamanieten bekeerd door het zendingswerk van Ammon, zijn broeder Aäron en de andere zonen van Mosiah.

Zou u willen dat uw leiders u meer vrijheid van handelen gaven? Zou u willen dat u beter gevolgd werd? Door deze beginselen toe te passen of zoals Joseph Smith gezegd heeft te handelen volgens de juiste beginselen, leert men in de kerk dat een volger gehoorzaam is en met biddend hart zijn leider volgt, zelfs wanneer hij het niet met hem eens is. Zodoende zal de leider zien wat de gevolgen van zijn daden zijn, vertrouwen krijgen in zijn volgers, en meer raad vragen en meer overleg heeft hen plegen. Deze verplichting te volgen heeft echter zijn grenzen. U hoeft een leider niet te gehoorzamen, wanneer hij u opdrachten geeft die tegen de beginselen van het evangelie indruisen. U bent door de macht van de heilige Geest, in staat onderscheid te maken tussen goed en kwaad. U weet bovendien, dat de profeet Gods woordvoerder in deze dag is. Op een algemene conferentie heeft presi-

dent Marion G. Romney eens gezegd: „Toen ik luisterde (naar president Joseph F. Smith) ging ik in gedachten een kwart eeuw terug naar iets dat president Heber J. Grant mij eens zei. Wij bespraken de kritiek die er geweest was over iets dat hij gedaan had in zijn officiële hoedanigheid. Terwijl hij zijn arm om mij heen sloeg en zijn hand op mijn linkerschouder liet rusten, zei hij: „Mijn jongen, houd je ogen altijd gevestigd op de president van de kerk, en als hij je zegt iets verkeerd te doen, en je doet het, dan zal God je ervoor zegenen. En daarna voegde hij eraan toe: „Je hoeft je echter geen zorgen te maken, God zal nooit toestaan dat zijn woordvoerder zijn volk op een dwaalspoor brengt.“ Ik heb zijn raad niet vergeten, ik geloof dat ik sindsdien trouw geweest ben aan die opdracht.“ (Conferentierapport, april 1972, blz. 111.)

Een goed volger vraagt wat hij moet doen, is bereid de raad en het advies dat zijn leiders hem geven aan te nemen en op te volgen. De broeder van Jared kreeg raad van Jared en van de Heer, en de zonen van Mosiah ontvingen raad van hun vader en van Alma en zij volgden deze raad op.

Een goed volger moet bereid zijn verantwoordelijkheid te aanvaarden en voorstellen te doen die door de leiders aangenomen kunnen worden. Dit houdt in dat een volger moet proberen te ontdekken hoe zijn leider gewoonlijk handelt. Hij moet op een creatieve manier vooruitlopen op de behoeften van de leider en voortdurend trachten de dingen te doen die voor de leider gedaan moeten worden. Een volger moet uit zichzelf handelen en uit eigen vrije wil veel rechtvaardigheid tot stand brengen. Dit houdt in dat de volger inzicht moet hebben in de ware beginselen, zodat wat hij doet gerechtigheid tot stand zal brengen en geen ongerechtigheid. Veel jonge mensen in de kerk hebben de mogelijkheid in zich om grote leiders te worden, maar in vele gevallen komt deze capaciteit niet

tot volle ontplooiing omdat zij niet eerst willen leren te volgen. Word een groot volger. Doe wat u opgedragen wordt. Vraag wat te doen en luister naar raad. Aanvaard verantwoordelijkheid, doe voorstellen, voer ze uit, en breng uit eigen vrije wil rechtvaardigheid tot

stand. Wij moeten bereid zijn alle stadions na elkaar door te maken. Er is geen kortere weg naar het winnen van vertrouwen of het tot stand brengen van rechtvaardigheid. Wij moeten lopen voordat wij kunnen rennen. Wij moeten volgen voordat wij leiden.

En ik, Nephi, zeide tot mijn vader:
Ik zal heengaan en doen,
wat de Here heeft bevolen,
want ik weet, dat de Here geen
geboden aan de kinderen der
mensen geeft, zonder tevens
de weg voor hen te bereiden,
zodat zij zullen kunnen volbrengen,
wat Hij hun gebiedt.

Plicht Uitdaging Quorum

Het was een geweldige rommel in het lokaal. Er lagen papieren op de grond en de stoelen lagen om. Toen Karel binnenkwam deed hij het licht aan. Hij zag dat er iets op het bord geschreven was, maar nam niet de moeite om te lezen wat er precies stond.

„Ik vraag me af of ik wat nuttigs kan doen”, dacht hij bij zichzelf. Hij ging in een hoek van het lokaal zitten en keek nogmaals naar het bord. „Jullie Quorum — Jullie Verantwoordelijkheid”, stond er. Wat een toeval! De tekst sloeg immers precies op de opdracht die hij zojuist had ontvangen. „Er moet iemand geweten hebben dat ik hierheen zou gaan na mijn gesprek met de bisschop”, gniffelde Karel.

President zijn van het leraarsquorum in de derde wijk was geen gemakkelijke opdracht, vooral niet omdat de bisschop, bij het verlaten van diens kantoor, tegen hem had gezegd: „Je bent door de Heer geroepen, Karel. Zorg ervoor dat je quorum sterk wordt en er geen zwakke plekken zijn.”

Karel stond op en liep naar het raam dat uitzag op het parkeerterrein bij de kerk. „Daar aan de overkant van het parkeerterrein woont Steven . . . — hij is inactief. Hij doet me denken aan Jim en

Mark, die alleen maar naar de priesterschapsvergadering komen wanneer hun vader niet hoeft te werken. Leo die tegenover ons woont denkt bij een activiteitenavond alleen aan een spelletje basketbal en komt niet als we andere activiteiten voorstellen.

En toch is het een geweldig quorum. Neem nu bij voorbeeld Wim. Alwat je hem opdraagt doet hij tweemaal en dan vraagt hij nog of je niet meer voor hem hebt. En George — die kan nog eens organiseren. Mijn hoofd is net de parkeerplaats, op die zondagen, wanneer er een conferentie is — een grote verkeersopstopping. Hoe kan ik nu iets veranderen? Hoe kan ik het quorum sterk maken?”

Dat waren de gedachten die door het hoofd flitsten van een pasbenoemde president van een leraarsquorum, die over zijn nieuwe roeping nadacht. Vele jongens overal ter wereld zullen waarschijnlijk hetzelfde gevoel hebben, ook al zijn de omstandigheden waarin zij zich bevinden in ieder geval weer anders. Misschien kunnen de quorumpresidijs en quorumleden, die nadenken over hun taak in die zo belangrijke eenheid van de kerk — het quorum — leiding en bemoediging vinden in de

volgende wenken van het algemeen comité van de Aäronische priesterschap. In deze wenken zijn citaten van de algemene autoriteiten verwerkt.

Maak je priesterschapsquorum sterk

„Het bezielen van de quorums van de Aäronische priesterschap en het tot leven wekken van de quorums van de Melchizedekse priesterschap zal een duidelijke invloed hebben op alle andere programma's in de kerk.” (President Spencer W. Kimball, juniconferentie 1974.)

„Je bent lid van het quorum, waarin je thuishoort, en door je daden kun je het quorum of steunen of het juist te schande maken.

De sterkte van het quorum wordt bepaald door de sterkte van de leden. Wij hebben allen de plicht en de verantwoordelijkheid ons priesterschap met ere te dragen en waardige leden van het priesterschapsquorum te zijn.” (Broeder Boyd K. Packer, studiebijeenkomst regionale vertegenwoordigers der Twaalven, 4 oktober 1973.)

Wat kun je als lid van een quorum doen om je quorum sterk te maken?

1. Vang de quorumleden op.

Als lid van een priesterschapsquorum heb je de taak om rekening te houden met de andere leden. Het gaat hierbij vooral om inactieve leden, bekeerlingen en nieuwe leden van het quorum.

Een assistent van de president van een priesterschapsquorum zei eens: „In ons quorum van 16 priesters komen geen inactieve leden meer voor. Dat komt, denk ik, onder andere, omdat we ze bij al onze projecten voor het algemeen welzijn en bij alle activiteiten betrekken. Door zo met elkaar samen te werken leerden we elkaar beter begrijpen. We hebben een geweldig quorum.”

2. Doe mee aan quorumactiviteiten.

Het presidium van jullie quorum is verantwoordelijk voor het plannen en uitvoeren van een aantal activiteiten. Jullie kunnen je quorumleiders steunen en het quorum sterk maken door —

a. de geplande activiteiten bij te wonen, ook al is er een activiteit bij die je niet interesseert.

b. het quorumpresidium suggesties aan de hand te doen voor toekomstige activiteiten.

c. opdrachten, die het presidium je in verband met een activiteit geeft te aanvaarden en uit te voeren.

„Het is van uitermate groot belang dat u zich rein houdt en zich op generlei wijze inlaat met lage, onreine of onheilige praktijken. Als u naar de zondagsschool gaat en naar de avondmaalsvergadering en het avondmaal mag rond dienen ter gedachtenis van het grote offer dat de Heiland voor ons bracht, verzeker u er dan van dat uw handen schoon zijn en uw harten rein en dat u in de afgelopen week niets heeft gedaan waardoor u onwaardig bent.

Op één van de laatste avondmaalsvergaderingen die ik bijwoonde, deed het mij veel goed te zien hoe keurig degenen die het avondmaal zegen en rond dien-

den gekleed en verzorgd waren. Zij droegen een wit overhemd en een das en getuigden steeds van een grote eerbied.“ (N. Eldon Tanner, *De Ster*, oktober 1975, blz. 26.)

Wat kun jij als quorumpresident doen om je quorum sterk te maken?

1. Zet een evenwichtig quorumprogramma op

Het hoofddoel van de quorumactiviteiten is het sterken van haar jonge leden, zowel wat karakter als wat getuigenis betreft. President Spencer W. Kimball gaf op een priesterschapsbijeenkomst tijdens een algemene conferentie eens de volgende opdracht:

„Broeders, wij moeten ons beijveren aan de behoeften van onze jongens te voldoen en hen voortdurend goede kansen geven om hun ziel in dienstbaarheid te oefenen. Jongens worden gewoonlijk niet inactief in de kerk omdat ze teveel belangrijke dingen te doen krijgen. Geen enkele jongeman, die er voor zichzelf echt van overtuigd is dat het evangelie werkzaam is, zal weglopen van zijn plichten in het koninkrijk en ze onuitgevoerd laten... Als onze jongens leren hoe een quorum moet worden geleid zijn ze niet alleen de AP—jeugd in de quorum tot zegen, maar ze bereiden ook zichzelf voor om in de toekomst vaders en leiders voor de quorums van de Melehizedekse priesterschap te zijn. Die moeten enige ervaring hebben opgedaan als leider, als spreker, als leider van een vergadering en begrip hebben hoe een fijne relatie met een meisje op te bouwen.

We brengen een koninklijke generatie groot ... die bijzondere dingen te doen heeft. Wij moeten ervoor zorgen dat ze ondervinding opdoen in het bestuderen van de Schriften, in het dienstbaar zijn voor hun naasten en in het zijn van liefhebbende gezinsleden die hun steentje bijdragen. Dit alles vergt natuurlijk tijd; tijd voor plannen maken en tijd voor het in toepassing brengen.“ (*De Ster*, oktober 1976, blz. 42, 43.)

Hanteer bij het opstellen van het quorumprogramma de volgende eenvoudige richtlijnen:

- a. Laat je quorumadviseur je helpen.
 - b. Houd iedere week een vergadering met het quorumpresidium.
 - c. Stel op de presidiumsvergadering een activiteitenrooster voor drie maanden op.
 - d. Maak plannen voor activiteiten die —
 - 1) de quorumleden in staat stellen zich van hun priesterschapstaken te kwijten.
 - 2) zijn afgestemd op de belangstelling van de quorumleden.
 - 3) ervoor zorgen dat de quorumleden een scala van ervaringen kunnen opdoen.
 - e. Leg het rooster voor aan het gehele quorum, de quorumadviseur en het daartoe aangewezen lid van de bisschop, zodat zij eventueel suggesties kunnen doen.
 - f. Zet je plannen af tegen andere geplande activiteiten (van wijk, school of gemeenschap, waartoe je behoort).
 - g. Houd je vervolgens consequent bezig met het plannen van de eerste activiteit.
2. Richt je op ieder quorumlid afzonderlijk.
- „Wij moeten onze aandacht gericht houden op het individu en bepalen hoe wij hem het beste kunnen bereiken. Het is niet genoeg wanneer wij ons op het quorum in zijn geheel richten, ... wij moeten ons richten op het individu en inzien dat wij de taak hebben hem te helpen zijn roeping eer aan te doen. Ik ben verontrust, wanneer ik denk aan de woorden van president John Taylor: „Als wij er niet in slagen onze roeping eer aan te doen, zal God ons verantwoordelijk stellen voor al diegenen die wij hadden kunnen redden, als wij onze plicht hadden gedaan.“ (Thomas S. Monson, studiebijeenkomst regionale vertegenwoordigers der Twaalven, 4 oktober 1973.)
- Van een assistent van de president van een priestersquorum hoorden wij het volgende: „Ons priestersquorum telt 18

leden. Wij zorgen ervoor dat verjaardagen, schoolprestaties en dergelijke van al onze quorumleden — maar vooral van die leden die inactief zijn — niet onopgemerkt voorbijgaan. Wij gaan dan zelfs bij hen thuis langs. Hun houding is erdoor veranderd. Zij weten nu dat wij om hen geven.“ Een president van een diakenquorum zei het volgende: „Mijn raadgever en ik moesten 19 maal contact zoeken met een van de jongens in ons quorum, voordat hij uit zijn isolement kwam. Het is onze ervaring dat je gemakkelijker iemand kunt reactiveren, die weet dat je van hem houdt.“

Je kunt ervoor zorgen dat elk quorumlid de nodige aandacht krijgt door:

- a. De quorumleden thuis een bezoek te brengen.
- b. De quorumleden opdracht te geven bepaalde quorumleden op te vangen en te begeleiden.
- c. De quorumactiviteiten af te stemmen op de behoeften en belangstelling van de leden van het quorum.
- d. Ervoor te zorgen dat inactieve leden voor quorumvergaderingen en -activiteiten worden uitgenodigd.

3. Werk nauw met de quorumadviseur samen.

„De Heer heeft ons een organisatie gegeven — volgens mij de geweldigste organisatie die ooit bestaat — waaraan bisschoppen en raadgevers, leraren, adviseurs, hopmannen, leiders, huisonderwijzers en assistenten meewerken — sterke mannen die werkelijk hart hebben voor het werk dat zij doen.“ (Marion D. Hanks, *Ensign* mei 1974, blz. 77.)

De quorumadviseur speelt een zeer belangrijke rol in een goed functionerend quorum. Hij kan je helpen door:

- a. De wekelijkse vergadering van het quorumpresidium bij te wonen.
- b. Samen met jou de agenda voor de vergaderingen die je leidt op te stellen (gedacht wordt hierbij aan vergaderingen van het quorumpresidium, quorumvergaderingen, enzovoort.)
- c. Samen met jou het activiteitenrooster op te stellen.
- d. Samen met jou plannen te maken voor de begeleiding en opvang van quorumleden.
- e. Je kameraad en vriend te zijn.

*Laat daarom nu een ieder
met zijn plicht bekend worden, en het
ambt, waartoe hij is aangesteld,
met alle ijver leren uitoefenen*

Leer en Verbonden 107:99

Hortense H. Child
Eerste raadgeefster
in het algemeen presidium
van de Jonge Vrouwen.

Hoe bereid ik mij voor op het onderhoud met mijn bisschop?

„Mijn bisschop is de fijnste man ter wereld!” Dat waren Nancy’s woorden, toen zij uit het kamertje kwam, waar ze een onderhoud met de bisschop had gehad. Kennelijk was het een zeer vruchtbaar onderhoud geweest — het soort onderhoud dat iedere jonge vrouw eigenlijk met haar bisschop zou moeten hebben.

Een onderhoud met de bisschop is een van God gegeven mogelijkheid, waarvan je gebruik moet maken. Alleen de jongeren worden regelmatig opgeroepen voor een onderhoud met de bisschop; de oudere leden moeten speciaal een afspraak maken voor een onderhoud. Het onderhoud biedt, algemeen gezegd, de mogelijkheid de bisschop beter te leren kennen en hem in te lichten over eventuele vorderingen op geestelijk gebied. Natuurlijk kunnen er ook andere zaken aan de orde komen. Kortom, het onderhoud biedt een geweldige mogelijkheid om je te laten leiden, en je geleid te voelen, door het gezag en de macht van het priesterschap.

Een groot aantal jonge vrouwen heeft te kennen gegeven zich zenuwachtig en wellicht een weinig onzeker te voelen, wanneer zij bij de bisschop geroepen worden. Vergeet echter nooit dat hij je vriend is, dat hij je wil leren kennen en een steun voor je wil zijn. Hoe kun je je nu op het onderhoud met de bisschop voorbereiden?

Het is noodzakelijk je zowel geestelijk als „lichamelijk“ op het onderhoud voor te bereiden. Een juiste houding, waarbij je open staat voor de geest van je Vader in de hemel, is onontbeerlijk. Als je over de juiste geest beschikt, zul je halsreikend uitzien naar de instructies en leiding van de bisschop, die een zeer bijzondere dienstknecht des Heren is. Een gesprek en een gebed met je ouders voor

je naar de bisschop gaat, kunnen je angst misschien wegnemen. Misschien geeft een gesprek met de adviseuse van de jonge vrouwen je meer zelfvertrouwen. In Leer en Verbonden 63:64 staat: „Gij ontvangt de Geest door gebed.“ Je zult om de leiding en begeleiding van de Geest des Heren willen bidden. Soms zul je ook willen vasten en bidden voor je naar de bisschop gaat. Ook je uiterlijk kan de geest waarin het onderhoud plaatsvindt beïnvloeden. Een helder en fris uiterlijk is in overeenstemming met de Schriften: „Weest rein.“ (LV 38:42.) Vraag je af welke kleren je zou dragen bij een bezoek aan iemand die gekozen is tot vertegenwoordiger des Heren. Zorg ervoor dat je er op je best uitziet. Een eenvoudige jurk is waarschijnlijk het beste. Zorg dat je op tijd bent. Als je weet dat de bisschop op je heeft zitten wachten, zul je je tijdens het onderhoud moeilijk kunnen ontspannen noch op je gemak kunnen praten.

Stel je erop in dat je over jezelf zult moeten praten. Misschien is het goed als je onderstaande vragen kunt beantwoorden:

1. Welke doelen heb je jezelf gesteld?
2. Hoe ver ben je met de verwezenlijking van deze doelen?
3. Wat zijn je hobby,s?
4. Bid je iedere dag?
5. Houd je je aan het Woord van Wijsheid?
6. Gebruik je nette taal?
7. Heb je problemen op zedelijk gebied?
8. Welke bijdragen lever je aan het gezin waarvan je deel uitmaakt?
9. Wat vind je van de leerkrachten op de zondagsschool en het seminarie en van de adviseuse van de Jonge Vrouwen?
10. Wat vind je van de onderwerpen die in de lessen in de kerk worden behandeld?

11. Hoe vaak woon je de lessen van zondagsschool en seminarie, de activiteitenavond voor de jongeren en de avondmaalsvergaderingen bij?

12. Hoe gaat het op school?

13. In welke vakken ben je het best en in welke het slechtst?

14. Wie zijn je beste vriendinnen en hanteren zij dezelfde normen als jij?

Denk eraan dat je altijd een eerlijk antwoord geeft. Het gesprek is vertrouwelijk en je hoeft niet bang te zijn dat de bisschop het vertrouwen dat je in hem stelt zal beschamen. Misschien stelt hij je in de gelegenheid op- of aanmerkingen te maken over het programma van of de activiteiten in de wijk. Misschien kun je hierover van tevoren alvast nadenken. Vergeet in ieder geval nooit dat de bisschop je vriend is en je wil helpen. Als je problemen hebt, bespreek ze dan met hem en laat hij je helpen bij het zoeken naar een oplossing.

Als je de nodige voorbereidingen treft, zal het onderhoud met de bisschop een positieve ervaring zijn, die je geestelijk verrijkt. Bereid je goed voor en verlaat je op de veiligheid van het plan des Heren, dat je leidt en beschermt.

Nog zeer jong

„Maar ik ben gewoon Anneke Jansen en ik ben pas vijftien. Wat zou ik nu voor de Heer kunnen doen?“ Zo denken duizenden jongens en meisjes er dikwijls over, wanneer zij zich realiseren wat het wil zeggen om door het priesterlijk gezag tot leider of leidster in deze bedeling te worden benoemd. De bisschop of raadgever van de bisschop roept hen:

„Wij hebben met de Heer overleg gepleegd omtrent deze roeping. Wij hebben je ouders gesproken. Ik handel nu op grond van het priesterlijk gezag dat ik als bisschop (als lid van de bisschop) draag en ik roep je voor deze taak. Je zult worden aangesteld om een heilig doel te verwezenlijken — om te presideren over een groep meisjes van je eigen leeftijd; om deze meisjes het goede voorbeeld te geven en hen te leiden; en om de macht en het gezag van je roeping, samen met de inspiratie, waarop je recht hebt, aan te wenden voor het welzijn van deze meisjes”.

Een natuurlijke reactie op een dergelijke roeping is angst. Maar de roeping van jonge leiders en leidsters is altijd al de wil des Heren geweest. Hij heeft niet gearzeld jonge leiders en leidsters voor zijn eeuwige doeleinden te benoemen, hen te helpen bij hun voorbereiding en hen opdracht te geven aan het werk te gaan.

Samuël werd als jongen tot profeet uitverkoren. Zijn reactie op zijn roeping is een lichtend voorbeeld voor alle jongeren: „Spreek Here, want uw knecht hoort.” (Samuël 3:9.) David was nog maar een jongen, die zijn vaders schapen hoedde, toen Samuël er door inspiratie van de Heer toe gebracht werd hem tot koning van Israël te zalven. Joseph Smith was veertien jaar oud, toen de Heer aan hem verscheen en met hem sprak.

In de Schriften zien wij dat ook vrouwen in belangrijke mate de toekomst van hun volk bepalen. Ester, een jonge joodse vrouw, even deugdzaam als knap om te zien, belichaamt de geest van godvruchtige toewijding, van moed en vaderlandslievendheid. Na drie dagen gevestigd te hebben, waagde zij haar leven om haar landgenoten te redden. Zij werd door de Heer gebruikt om haar volk van de ondergang te redden. Toen Joseph F. Smith nog maar vijftien jaar oud was, ging hij op zending naar Hawaï. Broeder Marion D. Hanks, algemeen leider van de jeugdprogramma's van de kerk, was op vijftienjarige leeftijd reeds leraar op de zondagschool en een week voor zijn tweeëndertigste verjaardag werd hij tot lid van de Eerste Raad van Zeventig benoemd.

Nieuws
uit
de Kerk

Grondbreking te Eindhoven

Een van de prettigste dingen die wij mogen meemaken in de kerk is toch wel het „breken van de grond” voor het bouwen van een nieuw kerkgebouw.

Weer een gemeente in opmars. Een nieuw gebouw met meer accommodatie, dus meer gelegenheid om belangstellenden te ontvangen en het evangelie in een wat comfortabelere omgeving aan anderen te verkondigen.

Vooruitgang is goed voor ons getuigenis. We voelen ons hechter aan elkaar verbonden, en

zijn beter in staat om de vaak toch wel wat zware verplichtingen die we op ons genomen hebben, goed na te komen.

Al met al dus bemoedigend. En bemoediging hebben we nodig. Ontmoediging is een van de favoriete wapenen van Satan. Daar in Eindhoven, op de hoek van de Koppele en de Airbornelaan wordt een bolwerk gebouwd tegen alle mogelijke wapenen van die Satan. Neemt u bv. alleen al eens het werken aan het bouwfonds, de opofferingen die daartoe gebracht worden en de voldoening die de gemeenteleden zullen smaken als het nieuwe kerkgebouw klaar zal zijn.

Graag wil ik de enthousiaste gemeente Eindhoven van harte feliciteren met het tot dusver behaalde resultaat. Ik weet dat de weg nog lang is, maar met uw volharding en de hulp van onze hemelse Vader zult u het gestelde doel bereiken.

Ik wens u hiermee van harte succes en hoop te mogen delen in de vreugde bij de opening van uw eigen nieuwe kerkgebouw.

*G. Ph. M. Kraanen
2e raadgever in het zendingsgebied
Amsterdam-Nederland*

Op 8 oktober 1977 werd door broeder W. van Zoeren de grond gebroken voor de bouw van het nieuwe kerkgebouw te Eindhoven.

Een nieuw leven

Charles Didier
Lid van het Eerste Quorum der Zeventig

Het lijkt mij of het gisteren was dat ik, ter gelegenheid van de jaarwisseling een artikel schreef dat gepubliceerd werd in de Ster van december 1976. Hierin heb ik voor dat nieuwe jaar, een nieuwe mens voor de geest willen roepen; een bekering, die door het stellen van doelen tot stand wordt gebracht, ten einde u een balans te laten opmaken om dit nieuwe jaar voor te bereiden.

Vandaag is het reeds januari; van maand tot maand veranderen de dingen; er is weer een nieuw jaar bijgekomen. De balansen zijn reeds opgemaakt, de feesten bijna vergeten, alles werd als het ware opgeruimd. Zijn er echter bepaalde dingen in ons leven, die wij ook op dienen te ruimen? Waarom van deze eerste maand geen gebruik gemaakt om ons te ontdoen van oude gewoonten, valse ideeën; kortom, dit leven veranderen om langzamerhand een eeuwig leven op te bouwen. Heeft u dit reeds besloten? . . . Misschien zou ik u kunnen helpen.

Het is een gewoonte geworden in deze tijd van het jaar met een schone lei te beginnen, met meer enthousiasme en met nieuwe plannen. Men wil graag een betere en gelukkige toekomst, en men verlangt ernaar het ook te doen zoals men het graag wil. Beste wensen worden telefonisch of door middel van een kaart of brief overgebracht. „Gelukkig Nieuwjaar” wordt via radio en tv de gehele wereld rond-

gestuurd. Welk een goede wil komt hierdoor tot uiting, wat een intenties en verlangens van de mensen om broederlijker, en edelmoediger te worden, doodeenvoudig . . . menselijker. Maar de mens heeft een goddelijk potentieel in zich. Moge 1978 dan voorbereid worden naar goddelijke maatstaven en niet naar menselijke; laat het een vruchtbaar jaar zijn, rijk aan geestelijke zegeningen, die ons dan geschenken zullen worden.

Een jaar is als het veld van een pachter. Voordat de bodem vruchtbaar zal worden en de oogst overvloedig, zal de aarde bewerkt, en het zaad gezaaid moeten worden. Dit wordt niet zomaar met willekeurig graan gedaan, maar alles wordt zorgvuldig voorbereid en uitgekozen. Het bewerken van de grond en het zaaien gaan aan de oogst vooraf, evenals het verleden en het heden de toekomst voorbereiden. Leert een van onze geliefkoosde lofzangen — die wij met zoveel overtuiging zingen — ons niet het volgende:

„In 't nu, het nu, werkt met uw macht,
in 't nu, het nu, uw plichten volbracht.
Het nu, het nu roept mij en u,
Stelt nooit uit tot later wat af kan in 't nu.” (HL No. 9.)

In een van zijn toespraken richt Richard L. Evans zich tot de leden met de volgende woorden: „Denk eraan dat de tijd kort is — hij brengt u van uw kinderjaren naar jongvolwassenheid; van uw jeugd naar volwassenheid; van de volwassen leeftijd naar de ouderdom, zo direct en veel sneller dan u denkt. Zonder het te weten zult u weldra tot de „ouderen” behoren. Wat voor een mens zult u zijn, en waar zult u van getuigen als u aan de avond van uw leven bent gekomen? Jeugd is voor niemand een blijvend bezit. Ze is als het ware een „gang” waardoor wij moeten gaan, zonder er echter lang te vertoeven. In het leven is er voor niemand een halte. Iedereen, zowel jong als oud, moet elke leeftijdsfase waarderen, want onze kracht werkt niet slechts tijdens een onderdeel van het leven, maar kan, gedurende het ganse leven een drijfveer zijn.

De mens moet dus bezig zijn met leven en niet alleen bestaan. Wij moeten ons gehele leven leven, niet slechts enkele jaren.

Alma onderwijst ons duidelijk hoe wij dit in het jaar 1978 moeten doen. Wij lezen in Alma 34:32: „Want ziet, dit leven is de tijd voor de mens om zich voor te bereiden God te ontmoeten; ja, ziet, de tijd van dit leven is de tijd voor de mensen om hun arbeid te volbrengen”. In dit vers wordt er niet gesproken van eeuwig bestaan maar van eeuwig leven, dat leven waarin wij „vrij zijn te kiezen, vrijheid en

eeuwig leven door de grote bemiddeling voor allen." (2 Nephi 2:27.)

„Adam viel, opdat de mensen mochten zijn; en de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben." (2 Nephi 2:25.)

„Daarom vergunde de Here God de mens om zelfstandig te handelen. De mens kon echter niet zelfstandig handelen, tenzij hij door het een of ander werd verlokt." (2 Nephi 2:16.) „Bedenkt, dat vleselijk gezind te zijn de dood, en geestelijk gezind te zijn het eeuwige leven betekent." (2 Nephi 9:39.)

Onwetendheid wordt duur betaald. De Schriften onderwijzen ons hoe we ons moeten voorbereiden. Al de programma's van de kerk zullen dit jaar gebaseerd zijn op deze voorbereiding, evenals alle toespraken. Dit alles zal ons naar dit enige, onvergelijkbare doel rich-

ten: de voorbereiding tot het eeuwige leven van de mens.

Tot besluit: 1978 dient een jaar te zijn van beslissingen, die in overeenstemming zullen zijn met de principes, die de herstelde kerk van Jezus Christus ons leert want „Dan zijt gij op dit rechte en smalle pad, dat naar het eeuwige leven leidt; dan zijt gij binnengegaan door de poort; dan hebt gij gehandeld overeenkomstig de geboden van de Vader en de Zoon, en hebt gij de Heilige Geest ontvangen, Die van de Vader en de Zoon getuigt, ter vervulling van de belofte, die Hij heeft gedaan, dat, indien gij aldus binnenkwaamt, gij Die zoudt ontvangen."

Het is mijn gebed, dat de Heer u zal zegenen dit doel samen te bereiken, en dit in de naam van Jezus Christus.

„Onderhoud de geboden"

Dit was het thema van de ringconferentie die gehouden werd in het congresgebouw in Den Haag.

Het is iedere keer weer een belevenis een ringconferentie te bezoeken.

Voordat de conferentie begint heeft men de gelegenheid vrienden en kennissen te begroeten en de tijd zich voor te bereiden op de toespraken die er die dag gegeven zullen worden.

Een kwartier voor het begin gaat het koor liederen zingen totdat iedereen plaats heeft genomen.

Om 10.00 uur precies begon de zitting en president C. v.d. Put heette iedereen van harte welkom, waarna lofzang nr. 122 gezamenlijk gezongen werd. Daarna gaf president P.J. Jansen een toespraak, waarin ons werd verteld dat de ons gegeven geboden rechtvaardig zijn, en dat ook de kleinere geboden er zijn om ons voor te bereiden op een Celestiaal koninkrijk.

In LV 93:20 staat dan ook geschreven:

„Want indien Gij Mijn geboden onderhoudt, zult gij van Zijn volheid ontvangen, en in Mij worden verheerlijkt, zoals Ik in de Vader ben verheerlijkt. Daarom zeg Ik u: gij zult genade op genade ontvangen."

Wij moeten de geboden niet als een belemmering maar als een vrijheid zien. En zoals broeder A. Piket later voorlas uit LV 38:40-41, dat wij onze naasten moeten waarschuwen voor de wederkomst van Christus, en dat wij dat het beste kunnen doen door eerst uit onze

vrienden, burenen en familie één of twee gezinnen te selecteren om daarover te bidden om zo bij de goede mensen aan te kloppen.

De wereld biedt ons weinig voorbeelden van liefde, vertelde zuster Kleyweg ons. Er werd aan de kinderen gevraagd wat zij liever hadden: Een vader of een televisie, 85 procent beantwoordde de vraag met de televisie, waaruit blijkt dat zij liever de TV hadden dan hun eigen vader. U kunt zien, broeders en zusters, hoe belangrijk het is om liefde te geven. Belangrijk is dat we de LIEFDE een deel van ons zelf maken.

Als laatste sprak president C. v.d. Put over de zegeningen die aan de geboden verbonden zijn.

En zoals het in de LV 19 staat geschreven: „Open uw hart voor Mij, open uw geest voor Mij, en bidt altijd." Eén van de geboden is om 10 procent van ons bruto inkomen te betalen aan onze hemelse Vader en een zegen die daarop volgt is dat uw schuur zal overvloeien, want als u uw tienden betaald dan zult u nooit tekort komen.

President C. v.d. Put vertelde ook dat we onze naasten moeten waarschuwen in eenvoud des harten, en getuigen dat God leeft.

Men is voorspoedig, mits men de geboden onderhoudt. God overtreedt Zijn wetten niet, laten wij daarom nooit om een zegen vragen als wij de geboden niet onderhouden waar deze zegen aan verbonden is.

Ik ben erg dankbaar dat ik weer in de

gelegenheid was om naar deze conferentie te mogen gaan, om te luisteren naar Gods woord dat door Zijn kinderen werd gesproken, om zo door deze broeders en zusters opgebouwd te worden. Na afloop sprak ik een onderzoeker en deze zei het volgende over deze conferentie: Het congres was anders dan ik gedacht had. Ik had in de uitnodiging gelezen dat men over de wereld van vandaag niet zo tevreden was en ik dacht toen dat men vanuit de mormoonse uitgangspunten ging kijken wat er aan te doen is. Het woord congres heeft bij mij een heel andere betekenis dan zoals het hier gehouden werd.

Het viel mij op dat iedereen zo netjes gekleed was, waaruit ik opmaak dat het wel bijzonder is.

De sprekers boeiden mij allen zeer en ik hoorde weer een hoop nieuwe dingen, over wat er wel en niet kan. Alle mensen straalden hun overtuiging ook uit, iets wat je bij ons (ik ben n.l. N.H.) niet zó sterk meer tegenkomt. Ik had nog enkele twijfels, maar die worden in de onderzoekersklas overweldigd door de vele geweldige dingen die ik gehoord heb. Ik had een gevoel dat dit congres een klein poortje naar het hart opende voor mij, en dat, als ik goed keek, andere dingen zag dan wanneer je er snel doorheen loopt naar de volgende deur. Het congres heeft me nu eigenlijk een beetje kritischer gemaakt. Maar met de vakantie die reeds begonnen is heb ik alle tijd om te onderzoeken en er over na te denken.

Ik hoop en bidt dat er nog vele onderzoekers zullen volgen die Gods woord zullen onderzoeken en dat wij als leden hen daarbij mogen helpen in de naam van Jezus Christus. Amen.

Rita Mensink, Lid van de wijk Rotterdam Noord.

MARCELO

Marcelo heb ik voor het eerst ontmoet bij zijn pleegouders in Asunciónstad. Hij was een schuchter jongetje, een echt Indiaantje met pientere donkerbruine ogen en kort geschoren haar. Hij was misschien 9 misschien 11 jaar oud, niemand wist het precies. Hij sprak alleen Guarani en begreep of sprak geen Spaans zoals het merendeel der bevolking. Ik leerde

hem kennen toen hij al een paar maanden aan de geciviliseerde wereld gewoon was. Hij werd namelijk door een mormoons gezin opgepikt toen ze werden gevonden, hij, zijn moeder en een paar broertjes in de Paraguayse chaco, gehuisd onder een dak bestaande uit plasticzakken en erbarmelijk ziek. Marcelo knapte vlug op maar hij moest nog veel leren, aan een gezin gewoon raken, zich leren wassen, het houtskoolvuur aanblazen en de tuin netjes aanvegen.

Mijn collega kreeg de opdracht toegewezen de pleegmoeder te leren lezen. We hadden namelijk pas dat prachtige kerkprogramma leren gebruiken dat zoveel succes in Bolivia kent. Nou en toen hebben wij ook de a.b.c. klankkaarten ter hand genomen en Marcelo zou leren lezen. Hij werd erg enthousiast en vertelde het zijn buurmeisje Eli.

We hadden echt klas, met zijn tweeën, buiten aan tafel. Marcelo begreep weinig Spaans, ik weinig Guarani, maar we werden grote vrienden. We leerden klanken, dan woorden, dan zinnen lezen. Toen kreeg Marcelo voor het eerst een boek ter hand, een käft met bladeren die langs een zijde verbonden waren. Na korte tijd kwam de vijfjarige Eli me vertellen, heel ernstig en verwonderd: „Weet je, Marcelo, hij leest al echt hoor!”

Het bijzondere met Marcelo was onze gesprekken over het Boek van Mormon. We praatten over de klassieke Boek van Mormon — foto's, over vader Lehi, over de gebroeders Nephi en Laman en over Jezus Christus die Tupa is en over hemelse Vader die Nandejara is en dat het Boek van Mormon nandejara ne'ë is, het woord van God. En Marcelo kreeg zijn eigen Boek van Mormon. We leerden bidden en dankten onze hemelse Vader voor het heerlijke voedsel, voor het gezin, voor zijn moeder, vroegen om mormoon te mogen worden, om het Boek van Mormon te mogen lezen. En toen kwam de dag waarop we echt begonnen te lezen.

Het waren heerlijke en spannende momenten, we voelden de Geest en Vaders liefde. Marcelo was dankbaar en trots. Hij kon lezen, hij had geleerd over zijn voorouders. Nu kon hij zich klaarmaken om naar school te gaan en om mormoon te worden. Nu kon hij het Boek van Mormon zelf lezen en erover leren. Wat een voorrecht het woord Gods te mogen en te kunnen lezen. Ik heb de emoties en de Geest gevoeld. Marcelo weet dat het Boek van Mormon waar is, dat Christus en de hemelse Vader leven. She ha i kuaa ko Nandejara ha Tupa oiko vaha ha ko Libro de Mormon nandejara ne'ë. Zr. Marie Joseph D'hont

Onze Keith H. Cook
Alouwen, presidente van de Young Women

Louisa Lula Greene Richards was 23 jaar oud, toen zij werd benoemd tot redactrice van de *Womens Exponent*, een kerkelijk tijdschrift dat in 1872 werd opgericht. Door dit blad konden de vrouwen van de kerk zich verweren tegen negatieve opmerkingen en een valse voorstelling van zaken, en de beginselen en leerstellingen van hun geloof verdedigen. Deze schuchtere, introverte jonge vrouw had niet veel vertrouwen in haar eigen mogelijkheden, maar ze bezat een onvoorwaardelijk geloof in de macht en de goedheid van haar hemelse Vader. En zo besloot ze na veel gebed, zij het met grote tegenzin, de roeping van de profeet te aanvaarden en werd zij een van de eerste vrouwelijke journalisten in Utah.

Duizenden jonge heiligen der laatste dagen leren op dit moment, zoals Ester en Lula Greene Richards eens hebben geleerd, dat er nog steeds offers moeten worden gebracht als men in zijn koninkrijk een mensenleven wil redden. Tan'ya uit Tasmanië, klaspresidente van de lauwermeisjes, zag duidelijk wat haar taak als leidster van een groep jongeren in deze dagen was. Na een bezoek van een lid van het algemeen presidium van de Jonge-Vrouwen schreef zij:

„Na de eerste avond raakte ik werkelijk

geïnspireerd en vervuld van de heilige Geest. Ik kan me niet herinneren dat ik me ooit eerder zo gevoeld heb. Die avond ging ik naar huis en bad mijn hemelse Vader om kracht en hulp zodat de inactieve lauwermeisjes uit mijn groep weer actief zouden worden. Die avond voelde ik hoe er een intense rust over mijn ziel kwam. Toen ik u weer hoorde spreken, kreeg ik weer datzelfde gevoel en realiseerde ik me hoe wonderbaarlijk de heilige Geest is en hoeveel macht hij bezit. Ik schreef onmiddellijk een brief naar de meisjes. Ik houd van de meisjes die tot de Jonge-Vrouwen behoren, omdat zij dezelfde interesse hebben als ik en het zelfde doel nastreven dat ik hoop te bereiken. Ik weet dat ik mij eens tegenover de Heer zal moeten verantwoorden, en dus wil ik voortmaken en met mijn leiders samenwerken. Ik wil niet steunen op een getuigenis dat ik van anderen heb geleend. Ik wil hard werken voor mijn eigen getuigenis.“

Een dertienjarige klaspresidente van de bijenkorfmeisjes uit Mexico beseft wat haar taak inhield. „De belangrijkste taak die ik heb,“ aldus deze klaspresidente, „is ervoor te zorgen dat ieder meisje in de wijk dat net zo oud is als ik even positief over de kerk denkt als ik.“ Wanneer de jeugdige leiders en leidsters

een beroep doen op de jeugd leidt dit tot inspirerende resultaten, waarvoor velen zeer dankbaar zijn. Van een bisschop uit Salem, Oregon, ontvingen wij de volgende brief:

„Ik weet dat er een speciale band bestaat tussen de jongeren in onze wijk en ik kan deze band alleen toeschrijven aan het geweldige programma voor de jeugd. Zij scheppen vreugde in elkander. Zij dragen elkaanders lasten, en wanneer een van hen weent, wenen allen mee. Ik wou dat ik al die gevallen kon beschrijven van mensen die weer actief werden gemaakt, die bekeerd werden. Ik wou dat ik alle dienstbaarheid kon beschrijven die in onze kleine wijk aan de dag is gelegd, en dat alles als gevolg van dit programma voor de jeugd.“

In Grindley, Californië, zorgden de inspanningen van een groep plichtsgetrouwe bijenkorfmeisjes ervoor dat zes meisjes werden gedoopt en dat aan vier meisjes het evangelie wordt onderwezen. Zij wisten ook vijf van hun klasgenoten weer actief te maken. Op de vraag wat de oorzaak van deze „verhoogde activiteit“ was, antwoordde de bijenkorfadviseuse van de ring: „Geweldige adviseuses in de wijk, die hun presidiums goed trainen, zijn hiervoor verantwoordelijk“. De jongens en meisjes die nu een leidinggevende functie vervullen zijn betrokken bij een spannend werk dat een heilig karakter draagt: het redden van zielen. „En wanneer gij al uw dagen zoudt besteden met bekering tot dit volk te prediken, en slechts één ziel tot Mij brengt, hoe groot zal dan uw vreugde met deze zijn in het koninkrijk Mijns Vaders!

En wanneer nu uw vreugde groot zal zijn met één ziel, die gij tot Mij in het koninkrijk Mijns Vaders hebt gebracht, hoe groot zal dan uw vreugde zijn, indien gij vele zielen tot Mij zoudt brengen!“ (LV 18:15,16.)

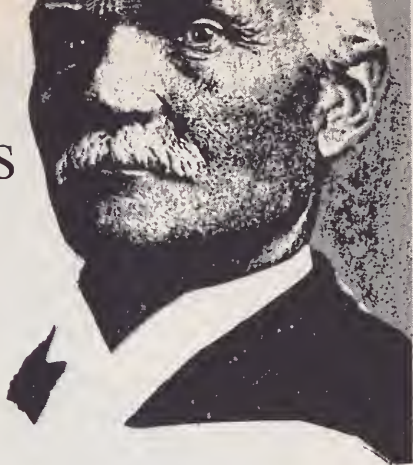
Wanneer een jongen of meisje geroepen wordt, wordt hem of haar uiteengezet welke taken een dergelijke roeping met zich meebrengt. Dit rentmeesterschap

brengt met zich mee dat men verantwoordelijkheid moet afleggen. Dat wil zeggen, wij krijgen aanwijzingen, en wij voeren onze taak uit, of wij gaan „over tot daden“ zoals president Kimball het zegt. Na dit alles brengen wij verslag uit van wat wij hebben gedaan en ontvangen verder aanwijzingen en adviezen. Wij moeten regelmatig verantwoording afleggen tegenover een lid van de bischop, maar ons ook dagelijks tegenover de Heer verantwoorden, die hen die Hij tot zijn leiders en leidsters maakt, zal zegenen en verheerlijken.

Nefi, die „nog zeer jong“ was, geeft ons moed en kracht door het goede voorbeeld dat hij ons geeft, wanneer hij een schier onmogelijke taak op zich neemt. Zijn reactie luidde als volgt: „Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen, want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebied.“ (1 Nephi 3:7.)

Zo wordt de jeugd van vandaag geroepen, benoemd en voorzien van instructiemateriaal en toegewijde leiders en leidsters, om hen in staat te stellen hun heilige roeping eer aan te doen. Misschien lezen zij die na ons komen dan in de verslagen over de jongens en meisjes die in deze bedeling een leidinggevende functie hebben bekleed: „Zij werden door God geroepen; zij waren nog zeer jong; zij werden door de Geest geleid; zij droegen elkaanders lasten; zij waren dienstknechten des Heren.“

De positie die zij innemen is belangrijk

Door broeder Boyd K. Packer
Lid van de Raad der Twaalf

Ik zou u graag iets willen vertellen over een voorval dat een groot lid van onze kerk in Duitsland, Karl G. Maeser, eens overkwam. Karl G. Maeser was doctor in de pedagogie en een zeer wijs en vooraanstaand man. Hij was de stichter van de Brigham Young Universiteit.

Broeder Maeser was een vooraanstaand man, een man van aanzien. Hij was erg bescheiden, een houding die eigenlijk iedere priesterschapsdrager zou moeten aannemen.

Op een dag trok hij met een groep jonge zendelingen over de Alpen. Zij staken te voet een hoge bergpas over. In de sneeuw die de gletsjer bedekte waren paaltjes aangebracht zodat de reizigers de gletsjer veilig konden oversteken en aan de andere zijde de berg konden afdalen.

Toen zij boven waren, wilde broeder Maeser de jonge zendelingen een lesje leren. Hij hield bovenop de berg stil en wees op de paaltjes die zij hadden gevolgd, waarbij hij zei: „Broederen, zie daar het priesterschap Gods. Het zijn gewone paaltjes, maar de positie die zij innemen is belangrijk. Als je ze volgt, zul je veilig zijn. Als je van de paaltjes afwijkt, zul je zeker verdwalen.“

Zo is het inderdaad ook in de kerk. Wij worden tot leidinggevende posities geroepen en ontvangen de macht van het priesterschap. Wij zijn niets anders dan gewone paaltjes, maar de positie die wij innemen is belangrijk. Deze positie is geen wezenlijk deel van ons, maar zolang wij haar innemen, dragen wij de verantwoording.

In onze wijken, in onze gemeenten, in onze ringen roept de Heer de daar aanwezige broederen tot leidinggevende posities. Niemand van hen is volmaakt. Maar zij bekleden een bepaalde positie en wij zijn hun gehoorzaamheid verschuldigd.

Deze kerk is afhankelijk van openharingen. De openbaringen worden ontvangen, door hen die een presiderende functie vervullen. Ik denk niet dat u mij zover krijgt dat ik stem tegen een voorstel dat door de autoriteit die boven mij staat wordt gedaan. Ik ben wat dat betreft erg voorzichtig. Hij is dan misschien wel een „doodgewoon paaltje“, maar de positie die hij inneemt is belangrijk.

God geve, dat wij die het priesterschap dragen, gehoorzaam zijn en steun verlenen aan allen die geroepen worden om over ons te presideren. Ik getuig dat God leeft. Jezus is de Christus. President Spencer W. Kimball is zijn officiële vertegenwoordiger hier op aarde. In de naam van Jezus Christus. Amen

Kort na de tweede wereldoorlog bracht ik een bezoek aan onze hoofdstad Washington, en kreeg daar toevallig een New Yorkse krant in handen. Op de voorpagina stond een klein artikeltje over een interview met een historicus, die een jaar lang in de Verenigde Staten had gewoond en op het punt stond naar zijn geboorteland terug te keren. De naam van die historicus heb ik vergeten, maar een van de vragen die hem gesteld zouden zijn, heb ik niet vergeten. De verslaggever zei: „U bent een jaar in Amerika geweest om onze geschiedenis en ons volk te bestuderen. Zeg mij eens, wie van alle Amerikanen beschouwt u als de grootste? De historicus antwoordde: „U hebt maar één grote Amerikaan gehad — Joseph Smith, de mormoonse profeet”. Om zijn bewering te staven vervolgde hij: „Er is slechts één Amerikaan die een manier van leven voorstond en ideeën heeft voortgebracht die wanneer zij opgevolgd waren, de samenleving van de gehele wereld zouden veranderen.”

Wanneer men zich verdiept in het leven en de leerstellingen van de profeet Joseph Smith ontdekt men een overvloed van ideeën die zo revolutionair zijn, dat zij de loop van de geschiedenis van de mens zouden kunnen wijzigen wanneer zij toegepast werden.

Wij beseffen vaak niet hoe verschillend de ideeën van Joseph Smith waren van de gangbare ideeën van zijn tijd:

Hij gaf een nieuwe voorstelling van God, een herstelling misschien, maar toch een voorstelling die verschilde van de gangbare. Hij verklaarde dat onze Vader een persoonlijk God is met een lichaam — een persoonlijk God, die kan spreken en ook wil spreken met mensen — dat Hij gebeden hoort en verhoort.

Hij bracht nieuwe bewijzen voort, dat Jezus Christus de Zoon van God is, een opgestaan wezen, die niet alleen verschenen is in onze dagen maar ook zijn kerk weer heeft hersteld en deze leiding geeft. Hij gaf de mens een nieuwe status

als de letterlijke zoon van God met de mogelijkheid in zich om als God te worden, die niet alleen leefde voordat Hij hier op aarde kwam, maar ook zal leven na zijn dood en de mogelijkheid in zich heeft om een God te worden.

Hij verklaarde dat de mens van hetzelfde geslacht is als God.

Hij verklaarde dat deze aarde geschapen is voor de mens en ten doel heeft het eeuwige leven van de mens mogelijk te maken en dat het doel van ons leven is dat wij vreugde mogen hebben.

Hij leerde dat de verlossing universeel is, dat de gehele mensheid op zal staan uit het graf en door bekering vergeving van zonde kan ontvangen.

Hij maakte bekend dat alle miljarden die gestorven zijn het evangelie van Jezus Christus nog kunnen horen, en dat alle verordeningen die noodzakelijk zijn voor hen op aarde kunnen worden verricht, indien zij het evangelie aannemen. Deze ideeën en ontelbare andere zijn revolutionair. Het zijn ideeën die wij nog steeds verkondigen aan de wereld en die, wanneer zij zouden worden aangenomen, het geloof van alle mensen zou kunnen veranderen.

Vijf leiderseigenschappen

Joseph Smith had enkele goede eigenschappen die God in staat stelden hem te gebruiken en die God in staat zou stellen u en mij te gebruiken als wij ze hadden. Grootheid wordt de mens niet op een presenteerblaadje aangeboden en geen mens kan een werktuig in Gods hand worden tenzij hij de eigenschappen heeft die een leider eigen zijn.

Intelligentie

De eerste eigenschap is intelligentie. Zonder de gelegenheid gehad te hebben een goede schoolopleiding te volgen, was de profeet geïnteresseerd in bijna ieder onderwerp. In 1836 zorgde hij ervoor dat een zekere professor Seixas, een Hebreeuws geleerde, naar Kirtland in Ohio kwam. De kerk was daar toen

Joseph Smith

Vijf leiderseigenschappen

Door William E. Berrett

gevestigd. De profeet was van mening, dat de kerkleiders vertrouwd moesten zijn met die taal. Maar hoeveel Hebreeuws kun je in 14 weken leren, als je twee of drie avonden les krijgt? Slechts twee van de leerlingen konden daarna tamelijk vlot Hebreeuws lezen, Joseph Smith en Orson Pratt. De profeet schijnt ook de enige geweest te zijn, die in het openbaar verschillende gedeelten van de Bijbel vanuit het Hebreeuws besproken heeft.

Dikwijls wordt de intelligentie van een persoon beoordeeld op grond van het feit dat zijn standpunten ook na zijn dood de toets der kritiek kunnen doorstaan. Het is interessant om thans enkele van Joseph Smiths politieke denkbeelden te bekijken:

Hij pleitte voor een federaal banksysteem — een soort reserve systeem, dat pas in 1917 in Amerika tot stand kwam. Hij drong er bij het congres op aan om sluizen in de Mississippi te bouwen ter bevordering van de scheepvaart. Hij heeft niet lang genoeg geleefd om zijn wensen vervuld te zien, maar de dam bij Keokuk en de sluizen, die nu grote schepen in staat stellen om de rivier op te varen, zijn gebouwd op de plaats waar zij volgens de profeet hadden moeten komen.

Hij stelde een hervorming van het gevangeniswezen voor, die men nu pas begint toe te passen. Joseph Smith beweerde dat onze gevangenen leerscholen moesten worden om degenen die de wetten van onze gemeenschap overtreden te kunnen rehabiliteren.

Het is niet omdat Joseph Smith deze dingen voorstond, dat zij uiteindelijk aangenomen zijn. Maar het geeft wel aan dat zijn opvattingen op vele gebieden realistisch en vooruitziend waren.

Leergierigheid

De tweede eigenschap van Joseph Smith, die u en ik moeten hebben als wij leiders willen worden, is leergierigheid.

U zult de geschiedenis in het Nieuwe Testament wel herinneren van die jongeman. Hij reisde met zijn ouders, Jozef en Maria naar het paasfeest. Wij weten niet waarom de groep waarmee zij naar Jeruzalem reisden vertrok voordat het feest afgelopen was, het komt ons voor dat dit het geval was. Zij waren al enige tijd onderweg toen Jozef en Maria ontdekten dat hun zoon niet bij hen was. Zij gingen terug en vonden hem zittende aan de voeten van de bekendste joodse leraren. Op twaalfjarige leeftijd was Jezus Christus leergierig.

Joseph Smith was ook zo. Toen hij veertien jaar was zocht hij de ware kerk. Hij gaf niet op totdat hij het antwoord vond. Zijn hele leven is leergierigheid een van zijn goede eigenschappen geweest. Deze geestesgesteldheid wordt aangetoond door de vele talen die hij geleerd heeft. Hij had een praktische kennis van het Hebreeuws en gebruikte ook vaak de Duitse bijbel. Hij had ook geleerd het Egyptisch te ontcijferen. In een toespraak aan de heiligen somde hij eens een twaalfstal talen op en zei: „Als ik lang genoeg leef, zal ik ze alle eenmaal vloeiend spreken.“

Geloof in een levende God

Deze leergierigheid zou misschien niet zo belangrijk geweest zijn en zou hem niet tot grootheid gebracht hebben als hij niet een derde eigenschap had gehad — want er zijn genoeg intelligente mannen en vrouwen geweest op deze wereld met een groot verlangen om te weten en die wij bewonderen, maar die dikwijls de derde eigenschap misten — geloof in een levende God.

Wat heeft dit te maken met leren? Joseph Smith verklaart dat hij dikwijls, wanneer hij met een probleem worstelde en het antwoord niet kon vinden, tot de Heer ging in gebed. Als hij met geloof bad, zei hij, kwam het antwoord in zijn geest, met zo'n duidelijkheid en in zo'n logische volgorde, dat hij wist dat het van

God was en het antwoord aan zijn schrijver dicteerde.

Hoe intelligent wij ook zijn, of hoe groot ons verlangen om te leren is, zonder geloof in God zijn veel gebieden voor ons gesloten. Maar voor Joseph Smith waren zij niet gesloten.

Ik geloof dat een uitstekend voorbeeld van zijn geloof gevonden kan worden in zijn ervaring met het boek Genesis uit de Bijbel. Iedere lezer van dit boek wordt met problemen geconfronteerd. In Genesis lezen wij dat Adam en Eva drie zonen hadden, Kain, Abel en Set. Kain doodde Abel zodat Kain en Set overbleven om het menselijk ras in stand te houden. Iedereen weet dat dit onmogelijk is.

Joseph Smith bad met groot geloof tot de Heer om hem de originele tekst te openbaren. De originele geschriften waren verloren gegaan, maar Joseph Smith bad de Heer om ze aan hem te openbaren. Die geopenbaarde tekst die wij nu hebben is het boek Mozes in de Parel van Grote Waarde. Het is een van de waardevolste bijdragen tot de bijbelse wetenschap die ooit aan de wereld zijn gegeven.

Vermogen tot zelfonderzoek

Joseph Smith bezat een vierde eigenschap die voor ons allen belangrijk is. Dat is het vermogen zichzelf te onderzoeken, ons eigen innerlijk te bekijken en te zien wat voor iemand wij zijn.

Wij kijken allemaal iedere morgen in de spiegel om onze uiterlijke verschijning te beoordelen, haar, make-up, kleding, gezonde kleur. Hebt u er ooit aan gedacht hoe goed het zou zijn als wij ons binnenste konden bekijken, onszelf eens in de straat tegen te komen en ons af te vragen, wat voor iemand wij zijn? Kent u uw eigen gebreken en uw goede eigenschappen?

Dit is een bijzondere eigenschap van de profeet Joseph Smith. Hij kende zijn zwakheden en zijn sterke kanten. Hij verklaarde: „Ik was een ruwe steen ...

voordat de Heer mij in zijn handen nam.“ (*LvdpJS*, blz. 325.)

De meesten van ons verbergen hun zwakheden. Wanneer wij in de Leer en Verbonden de afdelingen 3, 6, 10 en 24 lezen, zien wij dat de Heer de profeet vaak bestrafte omdat hij de instructies die hem gegeven waren niet geheel had uitgevoerd. Een minder groot man had deze bestraffingen niet opgetekend, maar de profeet spaarde zichzelf niet. Hij erkende en verbeterde zijn fouten.

Terwijl hij het Boek van Mormon vertaalde, bemerkte Joseph Smith zijn gebrekkige kennis van de Engelse taal, doordat hij zo weinig onderwijs had genoten. Hij leerde de taal en toen de tweede uitgave van het Boek van Mormon van de pers kwam, had hij persoonlijk de taalkundige fouten van de eerste uitgave verbeterd. Wanneer u hem op zijn best wilt zien, moet u de afdelingen 121 t/m 123 van de Leer en Verbonden nog eens lezen. Deze prachtige geschriften zijn een monument ter ere van het vermogen van een mens om zichzelf te verbeteren.

De profeet was zich bewust van veel zwakheden maar hij deed zijn best om ze te verbeteren. Hij vertelde dat er eens iemand zijn huis binnenkwam en hem alle scheldwoorden die men maar bedenken kan, toevoegde. De profeet werd zo woedend, dat hij de man zijn huis uittrapte, ja zelfs tot aan het hek toe. Toen ging hij terug naar zijn kantoor en schreef in zijn dagboek hoe ongepast zijn daad geweest was voor een profeet. Hij verloor daarna nooit meer zijn zelfbeheersing.

Toen hij gedurende de strenge winter van 1838/1839, zonder vuur of behoorlijk voedsel, in Liberty in de gevangenis zat, hoorde Joseph Smith allerlei verhalen over hoe zijn volk vervolgd en vermoord en de vrouwen lastig gevallen werden.

Hij pleitte voor de Heer: „O God, waar zijt Gij? En waar is de tent, die Uw schuilplaats bedekt? Hoe lang zal Uw

hand worden tegengehouden?“ (LV 121:1, 2.)

Het was een klacht. Maar de Heer antwoordde hem en zei: „Gij zijt nog niet als Job; uw vrienden strijden niet tegen u, noch beschuldigen zij u van overtreding, zoals Jobs vrienden deden.“ (LV 121:10.)

Hij herinnerde hem er ook aan dat de Zoon des Mensen beneden dit alles was neergedaald: „Zijt gij meerder dan Hij?“ Joseph Smith heeft nooit meer geklaagd. (Zie LV 122:8.)

Naastenliefde

Laat mij nog een vijfde eigenschap van de man aanhalen: Naastenliefde. Niemand kan groot zijn in deze wereld zonder naastenliefde. Emma zei, dat hij nog niet een maaltijd alleen wilde eten, maar liever een vreemdeling van de straat uitnodigde om de maaltijd met hem te delen. (*History of the Church*, deel 6, blz. 166.) De verslagen staan vol met voorbeelden waarin hij de verdediging van iemand op zich nam. Zijn eigen verslag staat vol van gevallen waarbij hij de heiligen bestrafte omdat zij elkaar bekritiseerden.

Het allergrootste bewijs van zijn liefde gaf hij in juni 1844 toen hij, nadat de Heer hem had gewaarschuwd dat zijn vijanden zijn leven zochten, besloten had naar het Westen te reizen om een plaats te zoeken waar de heiligen veilig

zouden zijn. Hij was de Mississippi overgetrokken toen hij bericht kreeg van zijn vrouw Emma. „De heiligen vinden je een lafaard, zij verwijten je dat je vlucht.“ Van Joseph Smith kwamen deze welbekende woorden: „Indien mijn leven voor mijn vrienden geen waarde heeft, heeft het ook voor mij geen waarde“. Vervolgens keerden zij terug. (Zie *LvdpJS*, blz. 401, 402.) Toen hij uit Nauvoo wegreed op weg naar Carthage om zich gevangen te laten nemen, draaide hij zich om in zijn zadel en zei: „O, kon ik mijn geliefde volk nog maar eenmaal toespreken.“ Op de weg kwam hij Steven Markham tegen die hem vroeg: „Joseph, waar ga je heen?“ Hij antwoordde: „Ik ga als een lam ter slachting; doch ik ben zo kahn als een zomermorgen; mijn geweten is vrij van schuld jegens God en alle mensen.“ (Zie *LvdpJS*, blz. 404, 405.)

- De profeet Joseph Smith bezat deze vijf belangrijke eigenschappen: intelligentie, leergierigheid, geloof in een levende God, vermogen tot zelfonderzoek en het verbeteren van persoonlijke zwakheden, en naastenliefde. Deze vijf eigenschappen maakten van Joseph Smith een bruikbaar werktuig in Gods handen, zodat hij een profeet kon worden in deze bedeling. Deze zelfde eigenschappen zullen ook ons in belangrijke mate kunnen helpen in onze roeping, wanneer wij ze slechts willen zien en ontwikkelen.

Joseph Smith had enkele goede eigenschappen die God in staat stelden hem te gebruiken en die God in staat zou stellen u en mij te gebruiken als wij ze hadden.

SAUNIATU

Voorbereiding op voortgang

Beeldende en literaire tekeningen van leerlingen van de Sauniatu School

Edna Hoto Ken
Aloisius Koroisani

„Ieder van ons had een taak, een opdracht, een doel. Wij wisten dat wij Sauniatu zouden moeten doen opstaan en tot zelfstandigheid brengen.“ Aan het woord is Ed Kamauoha, die het ongehooflijke verhaal vertelt over een project voor het algemeen welzijn dat nu al jaren bestaat en het leven van honderden drastisch heeft veranderd.

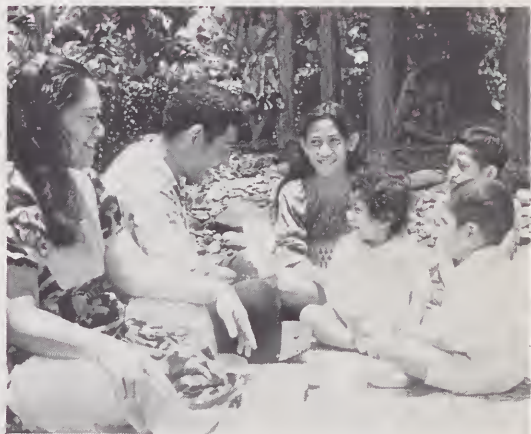
Het dorp Sauniatu, verborgen in de krater van een uitgewerkte vulkaan, ligt dertig kilometer ten oosten van Apia op het eiland Upolu, een van de westelijke Samoa-eilanden. De meeste wegen op het eiland lopen parallel aan de kust; slechts een paar wegen voeren landinwaarts. Hoewel Sauniatu slechts zes kilometer van de kustroute af ligt, is het een dorp dat van de buitenwereld is afgesloten. Of je nu te voet gaat of de auto gebruikt, wanneer je het hobbelige, slingerende pad opgaat, dat net een reusachtige groene tunnel lijkt, omdat het overwoekerd wordt door de bomen en planten langs de weg — je bent in beide gevallen even snel boven.

Het Samoaanse woord *Sauniatu* betekent „plaats om je voor te bereiden“. De heiligen uit de beginperiode van de kerk die Sauniatu stichtten, voorzien welk een belangrijke rol deze plaats in de geschiedenis van de kerk op Samoa zou gaan spelen. Zij wisten dat zij een plaats nodig hadden waar zij zich konden voorbereiden en op kracht konden komen. In 1904, toen zij Sauniatu stichtten, waren zij uit hun dorpen verdreven, achtervolgd en oneerlijk belast omdat zij mormonen waren. Later richtten zij in Sauniatu een school op, een van de scholen die de kerk op Samoa had. In de loop der jaren vroegen de bevolking en de verschillende bestuurders van de school zich van tijd tot tijd af of het wel verstandig was om zo'n afgelegen school nog open te houden.

Toen de hoge ambtenaren van Samoa zich in 1921 afvroegen of het voortbestaan van het dorp nog wel gerechtvaardigd was, bezochten David O. McKay

en Hugh Cannon tijdens de wereldreis die zij toen maakten het eiland Samoa. Gedurende dit bezoek aan het eiland sprak broeder McKay een apostolische zegen uit over Sauniatu en zijn inwoners. Hij zegende de bevolking onder meer met voedsel en kleding in overvloed en met vrede in hun hart en in hun huis, hij zegende ook hun plantages opdat zij vruchtbaar zouden zijn. (Zie *Improvement Era*, mei 1966, blz. 366.)

blz. 27 linksonder: leerlingen van de school rijden naar hoger gelegen velden
linksonder: Een gebruikelijk huis op Samoa
rechts: Broeder en zuster Neria waren de school-
onders op een kostschool en helpen
nog steeds bij vele projecten
boven: De orchideeën, die voor het McKay-huis
geplant werden
onder: Bisschop Kovana Pagna is het hoofd van
de school in Sauniatu.
Het hele gezin beleefd de vrengde
van een gezinsavond

De foto's bij dit artikel zijn van de schrijver zelf

*boven: De leerlingen helpen bij het onderhoud van de woningen op Sauniatu.
onder: Zelfs de „Hoofdstraat” in Sauniatu is niet zeer bereisd.*

In december 1967 werd broeder Ed Kamaouha benoemd tot hoofd van de school te Sauniatu. De school te Sauniatu had jarenlang tot volle tevredenheid gewerkt, maar toen hij aankwam, was er wederom een discussie over het voortbestaan van deze school aan de gang. „Het ging om heel zakelijke dingen die betrekking hadden op de doeltreffendheid en de kwaliteit van het onderwijs,” zo legde hij ons uit. Iedereen op de Samoa-eilanden moet een bepaalde landelijke test afleggen, wanneer hij de middelbare school verlaat. Het resultaat van de leerlingen uit Sauniatu lag

*boven: De Sauniatu-waterval.
linksonder: Ook de leerlingen helpen mee dat
Sauniatu onafhankelijk wordt, doordat
zij tarosplanten, bananebomen en
kokospalmen planten en verzorgen.*

*rechtsonder: Broeder Kamauoha kent elke
boom in de 'natuur' straat*

gemiddeld vijf punten onder dat van de andere kerkelijke scholen te Samoa. Naast deze lage resultaten was het ook erg kostbaar om de school, die zo moeilijk bereikbaar was, draaiende te houden. Vele leerlingen waren afkomstig uit een arm gezin en konden niet meer schoolgeld betalen. Het enthousiasme onder de leerkrachten en de leerlingen was niet erg groot.

„De school ging me erg aan het hart,“ aldus Ed Kamauoha. „Als bestuurder had ik begrip voor de problemen, maar ik begreep ook wat de traditie van Sauniatu voor de heiligen in Samoa betekende. Ik wist dat de plaats niet was wat het zou kunnen zijn, omdat de bewoners niet leefden volgens de zegen die president McKay hun in 1921 had gegeven.“

Ed Kamauoha geloofde dat Sauniatu over een profetische toekomst beschikte, die in vervulling zou gaan, als iedere inwoner zich in zou willen zetten. Zijn geest bleef rusteloos en zijn slanke gespierde Polynesische lichaam was een en al energie, toen hij voorbereidingen begon te treffen voor de vele vereisten waaraan moest worden voldaan om de leerlingen van Sauniatu zelfstandig te maken en een gevoel van eigenwaarde bij te brengen, en de bewoners van Sauniatu te helpen bij het oogsten van de beloofde zegeningen.

Het waren grote projecten die hij voor het welzijn van Sauniatu op touw zette. In de ogen van velen te groot voor een handvol leraren en een klein groepje leerlingen. En toch had broeder Kamauoha het gevoel dat hij het aan kon.

„Iedereen betrekken bij de uitvoer van een groot project is eigenlijk net als het starten van een grote machine. Je kunt niet blijven wachten totdat de machine vanzelf op snelheid is; je moet het toerental flink opvoeren en de machine aan de praat houden,“ aldus broeder Kamauoha.

Hij had ook het idee dat de prestaties

van de leerlingen op school zouden verbeteren en het moreel van de leerkrachten zou veranderen als zij wisten dat zij hun eigen toekomst voor een deel zelf in de hand hadden. „Wij hadden gewacht op anderen die ons wel zouden helpen.” legde broeder Kamauoha ons uit. „Ik probeerde de mensen duidelijk te maken dat zij te veel op hulp van buitenaf hadden vertrouwd. Ik zei hun dat de Heer ons hersenen en een paar handen had gegeven, maar dat we er niets aan zouden hebben, als we ze niet gebruikten. En zo begonnen wij met de aanleg van wegen, waarbij wij zonder apparatuur te werk gingen en alles met de hand deden.”

Zodra de wegen begaanbaar waren, nam de jeugd van Sauniatu andere grote projecten ter hand. Enkele groepen werkten gelijktijdig aan een pad dat langs een rots naar het „zwembad” voerde, aan wegen, een pad dwars door de natuur, het verbeteren van de plantage en de bouw van een traditioneel Samoaans dorp, met een speciaal huis voor het stamhoofd, als herinnering aan de apostolische zegen van president McKay.

Het duurde een jaar voordat er een betonnen trap was aangebracht in een vulkaanwand, zodat men het „zwembad” en de prachtige waterval die in de diepte lagen gemakkelijker kon bereiken. Er werkten vier jongens aan dit project. Zij hadden de beschikking over twee houwelen, twee koevoeten en een voorhamer. Zij werkten zes maanden lang iedere avond na school en iedere zaterdag aan dit project. Centimeter voor centimeter bikt zij de rotsen weg totdat zij een paadje hadden dat breed genoeg was om wat beton naar beneden te brengen. Het duurde vervolgens nog eens zes maanden om de „trap” te maken, een karwei waarvoor halsbrekende toeren moesten worden verricht. Zij brachten zand van het strand over in een oude bestelwagen. Zij voegden er cement aan toe, haalden grint uit de

rivier en maakten het beton met de hand aan in een ondiepe holte die zij in een grote steen hadden uitgehouwen. Vervolgens schepten zij het natte beton in emmers en lieten ze langs de rotswand naar beneden zakken aan touwen die zij aan een lange bamboestok hadden vastgemaakt. Zo werkten zij tree voor tree af, totdat het pad helemaal klaar was. In de tussentijd daagde broeder Kamauoha de meisjes uit een pad aan te leggen waarlangs de mensen de waterval vanuit het dorp zouden kunnen bereiken. Zij gingen aan het werk, maar bij nader inzien bleek dit pad niet zo’n groot succes. En dus gaf broeder Kamauoha hun opdracht het nog eens te proberen. Ook het volgende pad voldeed niet aan de eisen. Zij brachten hierover verslag uit aan broeder Kamauoha en hij was het volledig met hun bezwaren eens. Hij wees hun er echter op dat hun plannen niet lukten omdat zij niet genoeg hun best deden. „De derde keer deden zij hun uiterste best en het pad was dan ook volmaakt. Het had de juiste bochten, het liep om moerassige gedeelten heen, kortom het was een ideaal pad”, aldus broeder Kamauoha. Iedere avond na schooltijd haalden de meisjes manden vol kiezelstenen uit de rivier en bedekten het pad hiermee. Ieder van hen bracht per avond 25 tot 40 mandjes met stenen over, zodat het karwei met ieders inzet in een paar maanden geklaard was. Vervolgens haalden de jongens en meisjes jonge bomen uit de bergen en plaatsten deze langs het pad. Zij voerden ook orchideeën, varens en andere planten aan om het pad zo mooi mogelijk te maken. Ze noemden het pad ten slotte het „Losa (Rozen) – laantje.”

Weer andere leerlingen probeerden in hun vrije tijd de schoolplantage wat meer vruchten te laten opleveren. Daartoe plantten zij 22.000 taroplanten, 4000 bananebomen, en een groot aantal ananasplanten en kokospalmen.

De jongens die aan het pad door de natuur werkten leerden een aantal be-

langrijke beginselen wat vormgeving betreft toen zij een aantal lage struiken en bomen wilden verwijderen, zodat iemand die op het pad liep ook nog van andere bomen en planten konden genieten. Toen de groep voor het eerst met de dikke groene muur werd geconfronteerd, kwamen ze bij broeder Kamauoha om raad vragen, omdat ze niet wisten wat ze moesten weghakken en wat ze moesten laten staan. „Ik heb hun toen gezegd dat dat hun verantwoordelijkheid was en dat ik niet van plan was om voor hen beslissingen te nemen. Vervolgens vroeg ik hen: „Als je in je *Fale* (Samoaans huis) bent en de *paule* (een soort zelfgeweven rolgordijnen) zijn naar beneden, wat doe je dan als je naar buiten wilt kijken?“ Op deze vraag zeiden zij: „Het rolgordijn optrekken zodat we naar buiten kunnen kijken.“ Toen ze dit eenmaal wisten hakten zij wat bomen en lage struiken en planten weg en schiepen op deze manier een prachtig raam dat uitzicht gaf op de natuur, een plaats waar de leerlingen het plantenleven konden bestuderen of gewoon konden wandelen en nadenken.“ Er werd in de tussentijd ook gewerkt aan

onder: De Samoaanse vrouw gebruikt tijdens het eten vaak de waaier voor hun gasten

boven: Inlands hout wordt met touw tezamen gebonden, om dan te dienen als daken voor de Samoaanse huizen.

een Samoaans modeldorp, dit ter ere van het bezoek dat president McKay in 1921 had gebracht en de apostolische zegen die hij Sauniatu toen verleend had. Er werd zelfs een speciaal huis voor het stamhoofd gebouwd, dat het McKay-huis werd genoemd. Toen het eenmaal klaar was, zag het er nogal kaal uit en dus gingen de jongens en meisjes het bos in om teakbomen te kappen. Iedere boomstam was een hele onderneming. Wanneer ze een goede boom hadden gevonden, moest deze boom eerst gekapt worden. Vervolgens moest de boom van takken en bladeren worden ontdaan, op een oplegger worden getakeld en naar een houtzagerij worden gebracht. Wanneer de boomstam dan gezaagd was, sneed een inlandse houtsnijder er een Samoaans volksverhaal uit.

Het duurde vele maanden voordat het

hout was aangevoerd en de voorstellingen in het hout waren aangebracht. Het geld voor de eerste paar voorstellingen was door zendelingen uit Sauniatu en anderen die onder de indruk waren van de levenskracht van de bevolking van Sauniatu, bijeengebracht, maar het geld voor het merendeel van de 20 voorstellingen werd toch door de jeugd van Sauniatu zelf bijeengebracht. Zij plantten een speciaal soort riviergras over in moerassig gebied. Dit werk vorderde zeer langzaam en werd geheel met de hand gedaan. Hun inspanningen werden beloond met vee, dat zij weer verkochten om aan geld te kunnen komen voor het houtsnijwerk.

Toen het houtsnijwerk klaar was, vroeg broeder Kamauoha de houtsnijder een borstbeeld te maken van president McKay. De foto's die hij de houtsnijder ter hand stelde, toonden allemaal een

oudere man. Toen broeder Kamauoha later het borstbeeld op ging halen was de houtsnijder niet erg tevreden. Hij vertelde broeder Kamauoha toen het volgende verhaal:

„Ed, ik moet je iets vertellen. Voor het eerst in mijn leven heb ik niet iets kunnen maken zoals ik het wilde maken. Normaal gesproken kan ik maken wat ik wil, maar toen ik met dit beeld bezig was, had ik op een of andere manier geen controle meer over mijn handen. Zoals je ziet, lijkt het beeld niet op de foto's". Broeder Kamauoha nam het borstbeeld die avond mee naar Sauniatu. „De zon ging juist onder. Ik liep snel naar het McKay-huis, en zette het borstbeeld neer op het voetstuk dat we voor het beeld hadden gemaakt," zei hij. „Een oude bewoner van Samoa die het grootste deel van zijn leven in Sauniatu had doorgebracht was erbij aanwezig, en ik vroeg hem wat hij van het beeld van president McKay vond. Ik deed een stap achteruit om het beeld te bekijken, maar de oude man gaf me geen antwoord. En dus draaide ik me om en vroeg hem: „Wat is er? Vindt u het beeld niet mooi? Toen ik hem aankeek zag ik de tranen over zijn wangen biggelen. Hij zei: „Weet u, ik was erbij toen president McKay ons zegende. Zo zag hij eruit, toen hij ons in 1921 een bezoek bracht!"

Bij een andere gelegenheid zei de houtsnijder eens — en u moet hierbij niet vergeten dat hij geen mormoon was — „Ed", zo zei hij, „in alle oprechtheid: dit is niet mijn eigen werk en jij hebt er evenmin de hand in gehad. Het is het werk des Heren."

Ook bij vele andere gelegenheden was de Geest duidelijk aanwezig. Op een gegeven moment ontdekte men dat iemand de taroplanten die met zoveel moeite waren geplant, stal. Niemand in Sauniatu leek iets van deze affaire af te weten, zodat broeder Kamauoha zich erg veel zorgen begon te maken. Die avond bad hij om leiding bij de oplossing van dit probleem. Zijn gebed werd ver-

hoord. In een droom zag hij hoe twee dorpelingen de taroplanten van de plantage stalen. Hij zag hoe zij ze opgroeven, de wortels van de bladeren ontdeden en de bladeren weer in de grond staken. Hij zag waar ze de tarowortels verborgen om ze later die nacht op te komen halen. De volgende dag riep hij de twee mannen bij zich op kantoor en vroeg hun waarom ze de tarowortels gestolen hadden. Zij gingen onmiddellijk tot de aanval over en vroegen: „Waarom denkt u dat wij het gedaan hebben.“

Hierop antwoordde broeder Kamauoha: „Ik weet dat jullie de tarowortels hebben gestolen, omdat de Heer mij dat in een droom heeft laten zien“. Toen gaf hij een zeer gedetailleerde beschrijving van de manier waarop ze te werk waren gegaan. „Ze huilden en hadden erg veel spijt. In ieder geval hadden ze een belangrijke les over liegen geleerd: Je kunt tegenover een mens wel liegen, maar tegenover God zeker niet.

Er zijn mij veel dingen overkomen die mij hebben doen inzien dat de Heer je helpt het onmogelijke te doen. Wanneer je op deze manier te werk gaat leer je dat de aanwezigheid van de Geest het belangrijkste is.

„Op een dag zouden wij met een aantal mensen het dak van het McKay -huis dichten. Hiervoor hadden wij 23.000 meter touw nodig, dat was vervaardigd van de bast van de kokosnoot. Ik had van een groot aantal mensen de toezegging gekregen dat zij voor het touw zouden zorgen, maar toen ik het ging ophalen, had niemand het touw klaar.

Toen ik het hele eiland doorkruist had, had ik nog maar 54 meter bijeen. Ik was zeer teleurgesteld en dus klaagde ik bij God. In mijn gebed zei ik: „We werken hard en toch kan ik niet de hulp krijgen die ik nodig heb.“

Ik moest even bij het zendingskantoor langs om een afspraak die we hadden gemaakt te bevestigen. Een van de zendelingen die het toezicht had zei:

„Broeder Kamauoha, ik heb nog wel wat touw dat u kunt gebruiken.“

„Wat fijn,“ dacht ik, maar ik ging er tegelijk van uit dat dat ene rolletje touw van een zendeling ons ook niet veel zou helpen. De zendeling ging zijn kamer binnen en kwam met een immense rol touw naar buiten. Hij gaf me de rol en zei dat hij ongeveer 23.000 meter touw had, omdat hij een Samoaanse *fale* (een huis) had willen bouwen, zodra hij in de Verenigde Staten terug was.

U kunt wel begrijpen dat ik snel opnieuw tot de Heer bad en mijn klaagliederen introk. Het speelt me werkelijk dat ik ooit zo ontmoedigd was geraakt.“

Toen de verschillende projecten al hun tweede jaar ingingen, deelde broeder Kamauoha mee dat de mensen nu werkelijk leerden inzien dat het karwei pas geklaard is als alle werk is verricht. Nadat zij wegen, bruggen en een trap naar de waterval hadden aangelegd, moest de bevolking van Sauniatu zorgen voor een drinkwatersysteem. Zij wilden via een buizenstelsel water uit een bron aftappen. Zij hadden echter geen geld voor buizen en dus groeven ze een aantal

Puao en Ataliga Ah Hoy vertellen over hun leven op Sauniatu.

oude buizen op die jaren tevoren waren gebruikt, en maakten deze schoon in de rivier. Vervolgens voorzagen zij de bruikbare stukken pijp van een laag verf. Zij hadden net genoeg pijp om een rechte leiding van de bron naar het dorp te leggen. Hierbij moesten zij zich echter wel een weg banen door een 25 meter dikke laag lavagesteente.

„Ik heb toen tegen hen gezegd: „we hebben genoeg pijp om een rechte leiding te kunnen aanleggen. Dus als jullie water willen hebben en als jullie het werkelijk willen hebben, zullen jullie je door het gesteente heen een weg naar de bron moeten banen! Een grote inlander Faleow Itopi, die aan ieder project erg hard had meegewerkt zei: „vergeleken bij alles wat we al gedaan hebben, stelt dit kleine beetje stenen ook niets meer voor.“

We werkten vele avonden tot laat in de avond door bij het licht van lantaarns. Faleows handen bloedden, maar hij gaf de leerlingen het goede voorbeeld en liet hun zien hoe zij moesten werken. Hij had bij al zijn projecten zo hard gewerkt. Bij het wegenproject maakte hij de weg

eerder te lang dan te kort. Hij nam nooit een kortere weg, omdat hij zijn hart op de juiste plaats droeg.“

Van Ed Kamauoha, Faleow Itopi en andere leiders, leerde de jeugd van Sauniatu dat zij ondanks hun armoede en ondanks het feit dat zij dikwijls door anderen werden bespot, voor de Heer belangrijk zijn en dat Hij hen zal helpen „nummer één“ te zijn. Zij die het eiland verlaten hebben, genieten overal de reputatie van „harde werkers“ en „uitstekende vaklui.“

De meeste jongens die in Sauniatu hebben gewerkt zijn op zending gegaan. Broeder Pouono Lameka is nu zendingeling op de westelijke Samoa-eilanden.

Hij bracht drie jaar in Sauniatu door, waar hij naar school ging, op de plantage werkte en zich met het watervalproject bezig hield. Wanneer hij over de tijd in Sauniatu praat, lichten zijn ogen op en straalt zijn hele gezicht.

„In Sauniatu kwam ik tot volle ont-plooiing,“ zo zegt hij. „Broeder Kamauoha zette mij aan tot leren, zodat het op school steeds beter ging en ik mijn eindexamen haalde. Hij was eens mijn leraar — nu is hij mijn vriend.“

De meeste leerlingen zeggen er dankbaar voor te zijn dat zij hebben geleerd hoe zij moeten werken. Zij zijn van mening dat zij door deze leerschool nu bijna ieder probleem aan kunnen. Mati Fuifatu vertelde ons: „Ed leerde me hoe ik de dingen moest doen en liet het vervolgens aan mijzelf over om de taak ten uitvoer te brengen.“

Toen de projecten zich in een eindstadium bevonden, ontdekte men dat intussen ook de resultaten van de leerlingen uit Sauniatu verbeterd waren. De leerlingen hadden zichzelf een gevoel van onafhankelijkheid en trots eigen gemaakt en hadden zichzelf in drie jaar tijd van de onderste plaats bij de landelijke test naar de eerste plaats omhoog weten te werken. Zij behaalden nu de meeste punten van alle kerkelijke scholen. Poao en Atalina Ahhow ontmoetten

links: De meeste Samoaners dragen huu waren van de plantage in korven gemaakt van kokospalmstokken, die aan een lange stok hangen.
rechts: Bauani groeien bijzonder goed in Sauniatu.

elkaar toen zij beiden als leerkracht in Sauniatu werkzaam waren. Na hun huwelijk besloten zij naar de afdeling van de Brigham Young Universiteit op Hawaïi te gaan voor verdere training. Atalina zei dat zij door te kijken naar de jonge mensen die aan de verschillende projecten werkten, leerde hoe zij een goede moeder moest zijn en hoe zij haar gezin moest onderwijzen. „Ik heb ook geleerd dat je een project moet controleren, wanneer het klaar is. Als het niet goed is, moet het opnieuw worden gedaan,“ aldus Atalina.

Haar man, Paoa, vertelde ons dat hij zich een aantal leiderstechnieken had eigen gemaakt. Toen hij tot de ontdekking was gekomen dat het mogelijk was het onmogelijke te doen, besloot hij Sauniatu te verlaten om verdere training te ontvangen, zodat hij nog beter les zou kunnen geven. „Ik heb geleerd dat een moeilijke opgave soms makkelijker te dragen is, wanneer je er een grapje bij maakt.“ Poao en Atalina hadden het op Hawaïi niet gemakkelijk, omdat ze niet veel geld hadden. „We hadden in Sauniatu al geleerd offers te brengen en de Heer zegende ons hiervoor. Wanneer wij geld nodig hadden voor de wasserette, gingen we naar een vijver dichtbij de tempel. Iedere keer als we een kwartje voor de wasautomaat nodig hadden, lag het al op ons te wachten in de vijver. Soms lag er meer geld, maar we namen alleen wat we nodig hadden voor het wassen. Wanneer we geen geld nodig hadden, lag er ook niets in de vijver. Dit is een van de manieren waarop de Heer ons geholpen heeft,“ verklaarde Poao. Broeder Folau Neria en zijn vrouw Leute zien Sauniatu als een plaats die rijk is aan zegeningen, omdat zij de Heer aan het werk hebben gezien. Zij waren belast met het toezicht op het internaat van de school en zuster Neria begeleidde de meisjes die een van de wegen aanlegden.

Broeder Neria bracht zijn gevoelens omtrent Sauniatu als volgt onder woorden:

„Ik houd van Sauniatu. Hier kwam ik mijn vrouw in 1942 voor het eerst tegen. Ik kreeg les van de eerste leraren en leraressen die er waren. Daar leerde ik hart te hebben voor het werk des Heren. Wij hebben Sauniatu eigenhandig opgebouwd en het tot een prachtig dorp gemaakt. De Heer heeft ons hiervoor gezegend. De tarwortels, de bananen, ja alles groeit er beter dan ergens anders op de Samoa-eilanden.

Wij leerden hoe wij met elkaar moesten samenwerken en hoe wij elkaar moesten leren te werken. Ik was bisschop en leerde dat de mensen als wij hun laten zien hoe zij moeten werken en zelf de eerste stap zetten, ons weldra volgen”.

De geest van Sauniatu lijkt iedereen die er heen gaat te beïnvloeden. Broeder Isamaeli, die verantwoordelijk is voor het onderhoud van de school, wilde eerst niet naar Sauniatu. „Maar,“ aldus Isamaeli, „toen ik er enige tijd was, voelde ik dat de Geest des Heren op mijn gezin rustte. Ik voelde het als een zegen hier te mogen zijn. Wanneer mijn vrouw of een van de kinderen ziek is, dan zalf ik hen en zij worden beter. Voor we hierheen kwamen hadden mijn vrouw en ik dikwijls ruzie, en soms verloor ik dan mijn geduld. Maar ik kan nu tot mijn grote blijdschap zeggen dat wij samen een heel gelukkig gezin vormen.

Het is prettig te kunnen wonen in een stad die ver van alle andere steden en grotere dorpen ligt. Het is hier erg rustig en we kennen geen dronkaards, dieven en andere mensen die overlast veroorzaken.“

Het rozenlaantje beantwoordt precies aan de beschrijving die president McKay van Sauniatu gaf: „de schoonste plaats op aarde.“ (De jonge mensen die onder het dek van palmen en orchideeën wandelen zijn geweldig. Zij houden van de Heer en doen hun uiterste best om nog beter te leven en het evangelie nog beter na te leven. En ieder jaar is een aantal van hen gereed om in de wereld

uit te gaan. Zij nemen de lessen van Sauniatu met zich mee. Al deze lessen zijn gebaseerd op een belangrijk leiders-

beginsel: „Wij hielden van hen,“ zei broeder Neria. „Dat is de manier om hen aan het werk te krijgen.“

En geloof,
hoop, mensenmin
en liefde,
met het oog alleen
op de
ere Gods gericht,
maken hem bevoegd
voor het werk.

Leer en Verbonden 4:5

34. Ziet, velen worden geroepen, maar weinigen gekozen. En waarom worden zij niet gekozen?

35. Omdat hun hart zo zeer op de dingen dezer wereld is gezet en sterk naar de eer der mensen streeft, dat zij deze ene les niet leren —

36. Dat de rechten van het priesterschap onafscheidelijk met de machten des hemels zijn verbonden, en dat de machten des hemels niet bestuurd noch aangewend kunnen worden, dan alleen volgens de grondbeginselen van gerechtigheid.

37. Dat ze op ons kunnen worden bevestigd is waar, doch wanneer wij het ondernemen onze zonden te bedekken, of onze hoogmoed, onze ijdele eerzucht te bevredigen, of in enige mate van ongerechtigheid bestuur, heerschappij over of dwang op de menselijke zielen uit te oefenen, ziet, dan onttrekken de hemelen zich, de Geest des Heren is bedroefd, en wanneer Deze Zich heeft teruggetrokken — vaarwel dan het priesterschap of het gezag van die man.

38. Ziet, voordat hij zich er van bewust is, is hij aan zichzelf overgelaten om de verzenen tegen de prikkelen te slaan, de heiligen te vervolgen, en tegen Tod te strijden.

39. Door droevige ervaring hebben wij geleerd, dat het in de natuur en de neiging van bijna alle mensen ligt, dat, zodra zij enig gezag verkrijgen — zoals zij veronderstellen — zij onmiddellijk beginnen onrechtvaardige heerschappij uit te oefenen.

40. Daarom worden velen geroepen, maar weinigen gekozen.

41. Geen macht of invloed kan of dient krachtens het priesterschap te worden gehandhaafd, dan alleen door overreding, lankmoedigheid, zachtmoeidigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde;

42. Door vriendelijkheid en zuivere kennis, die de ziel zonder huichelarij en zonder bedrog grotelijks zal ontwikkelen —

43. Intijds met scherpe woorden bestraffende, wanneer door de Heilige Geest daartoe gedreven, en dan daarna een toename van liefde tonende jegens hem, die gij hebt bestraft, opdat hij u niet als zijn vijand beschouwe;

44. Opdat hij moge weten, dat uw getrouwheid sterker is dan de banden des doods

45. Laat uw binnenste eveneens vervuld zijn van liefde jegens alle mensen, en jegens het huisgezin des geloofs, en laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren; dan zal uw vertrouwen in het nabij-zijn van God sterk worden, en de leer van het priesterschap zal als de dauw des hemels in uw ziel nederdalen.

46. De Heilige Geest zal voortdurend uw metgezel zijn, en uw scepter een onveranderlijke scepter van gerechtigheid en waarheid; en uw heerschappij zal een eeuwige heerschappij zijn, en zonder dwangmiddelen zal deze u voor eeuwig toevloeien.